

VLAAMSE RAAD

BUITENGEWONE ZITTING 1992

HANDELINGEN

33-34

VERGADERINGEN VAN JULI 1992

ACTUELE INTERPELLATIES

ACTUELE VRAGEN

CONCESSIE BETREFFENDE DE LIEFKENSHOEKTUNNEL

DELEGATIE VAN GOEDKEURING VAN AFWIJKENDE BPA'S AAN EEN GEMEENSCHAPS-MINISTER

DIALOOG VAN GEMEENSCHAP TOT GEMEENSCHAP

INSCHRIJVINGSGELDEN AAN DE UNIVERSITEITEN IN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

INTERPELLATIES

OPRICHTING VLAAMSE HOGE RAAD VOOR DE SPORT

SST-TUNNEL TE BIERBEEK

VRAGEN OM UITLEG

Inhoud

Nr. 33 **Donderdag 9 juli 1992**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1251

Ontwerpen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1251

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1251

Voorstel van resolutie

Indiening en verwijzing, blz. 1251

Advies van de Raad van State

Indiening en verwijzing, blz. 1251

Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Indiening en verwijzing, blz. 1252

Verslagen

Indiening, blz. 1252

Arresten van het Arbitragehof

Indiening, blz. 1252

Kennisgeving van het Arbitragehof

Indiening, blz. 1252

Schriftelijke vragen

Indiening, blz. 1252

Onderzoek naar taalgroep en woonplaats, blz. 1252

Ontwerp van decreet tot wijziging wat de inschrijvingsgelden betreft, van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap — 206 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking, blz. 1253

Sprekers : de heer I. Verleyen, verslaggever, de heren J. Tavernier, W. Taelman, Minister L. Van den Bossche

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1256

Voorstel van decreet van de heren A. Schellens, L. Peeters, F. Cauwenberghs, D. Van Mechelen en J. Caudron houdende oprichting van een Vlaamse Hoge Raad voor de Sport

— 198 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 5
Algemene bespreking, blz. 1257

Sprekers : De heer F. Cauwenberghs, verslaggever, de heren A. Denys, E. Van Rompuy, Minister W. Demeester-De Meyer, de heren L. Pierco, L. Peeters, J. Caudron, Minister H. Weckx

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1262

Interpellaties (Regl. art. 76)

Interpellatie van mevrouw L. Maximus tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de financiële toestand inzake kinderopvang, blz. 1263

Sprekers : Mevrouw L. Maximus, de

heer G. Anthuenis, Minister W. Demeester-De Meyer

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1268

Spreker : de heer P. Berben

Interpellaties (Regl. art. 76) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer F. Van den Eynde tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de weigering om een klacht aan de Commissie Laakbare Praktijken over te maken, blz. 1268

Sprekers : de heer F. Van den Eynde, Minister L. Van den Bossche

Motie van aanbeveling, blz. 1271

Interpellatie van de heer E. Schuermans tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het verbod om vanaf volgend schooljaar bedrijfsstages te organiseren, blz. 1271

Sprekers : de heren E. Schuermans, F. Vergote, Minister L. Van den Bossche

Interpellatie van de heer G. Annemans tot de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming, over de ontwikkeling van de dialoog van gemeenschap tot gemeenschap, blz. 1274

Sprekers : de heren G. Annemans, E. Van Rompuy, A. Denys, Minister J. Sauwens, de heer J. Van Hauthem

Motie van aanbeveling, blz. 1281

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1281

Nr. 34 **Donderdag 9 juli 1992**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1283

Actuele vragen (Regl. art. 75)

Actuele vraag van de heer A. Denys tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de overname van de gemeenteschuld, blz. 1283

Actuele vraag van de heer J. Van Hauthem tot de heer L. Van den Brande, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over Brussels geld voor Franstaligen in de rand rond Brussel

Actuele vraag van de heer E. Van Vaeckenbergh tot de heer L. Van den Brande, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over Brussels geld

voor Franstaligen in de rand rond Brussel, blz. 1284

Actuele vraag van mevrouw V. Dua tot de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Leefmilieu en Huisvesting, over het scheepswrak met chemicaliën in Rupelmonde, blz. 1286

Actuele vraag van de heer J. Devolder tot de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Leefmilieu en Huisvesting, over de verontreiniging van het oppervlaktewater door de verbrandingsoven IVBO, blz. 1286

Actuele vraag van de heer J. Ulburghs tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over het Toeristisch Project Genk-Waterschei, blz. 1287

Actuele vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de eis van provinciebesturen tot motivering van gemeenteraadsbeslissingen, blz. 1288

Actuele vraag van de heer R. Van Hooft tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de schuldverlichting van steden en gemeenten, blz. 1289

Actuele vraag van de heer E. Van Rompuy tot de heer H. Weckx, Gemeenschapsminister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over het advies van de Raad voor Lokale Radio's inzake de Contact-zenders, blz. 1290

Actuele vraag van de heer H. Van Dierden tot de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming, over het Punt aan de Lijn in Antwerpen, blz. 1291

Ontwerp van decreet tot wijziging wat de inschrijvingsgelden betreft, van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap — 206 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 5

Aangehouden stemmingen, blz. 1292

Spreker : de heer S. Platteau

Hoofdelijke stemming, blz. 1294

Voorstel van decreet van de heren A. Schellens, L. Peeters, F. Cauwenberghs, D. Van Mechelen en J. Caudron houdende oprichting van een Vlaamse Hoge Raad voor de Sport

— 198 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 5

Aangehouden stemmingen, blz. 1295

Spreker : de heer F. Cauwenberghs

Hoofdelijke stemming, blz. 1296

Motie van aanbeveling van mevrouw M. Vogels tot besluit van de op 24 juni 1992 door de heer J. De Mol gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande,

Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de delegatie van de goedkeuring van afwijkende BPA's aan de Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden — **207** (BZ 1992) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1298

Sprekers : de heren J. De Mol, V. Vautmans

Motie van aanbeveling van mevrouw M. Aelvoet tot besluit van de op 24 juni 1992 door mevrouw M. Aelvoet gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de mogelijke start van de werkzaamheden aan de SST-tunnel te Bierbeek

— **208** (BZ 1992) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1299

Spreker : mevrouw T. Merckx-Van Goey

Motie van aanbeveling van de heer E. Beysen tot besluit van de op 25 juni 1992 door de heer E. Beysen gehouden interpellatie tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de concessie betreffende de Liefkenshoek-tunnel

— **209** (BZ 1992) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1300

Motie van aanbeveling van de heer J. Van Hauthem tot besluit van de op 25 juni 1992 door de heer J. Van Hauthem gehouden interpellatie tot de heer L. Van den

Brande, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het eventueel loskoppelen van de fiscale verantwoordelijkheid van de Gemeenschappen van de rechtstreekse verkiezing van de Raden tijdens de dialoog van gemeenschap tot gemeenschap

— 212 (BZ 1992) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1302

Sprekers : de heren P. Van Grembergen, J. Van Hauthem, E. Van Rompuy, L. Hancké, F. Dewinter, A. Denys, L. Standaert

Actuele interpellaties (Regl. art. 77)

Actuele interpellatie van mevrouw T. Merckx-Van Goey tot mevrouw W. De Meester-De Meyer, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van personen met een handicap, blz. 1306

Sprekers : mevrouw T. Merckx-Van Goey, de heer E. Van Vaerenbergh, Minister W. Demeester-De Meyer

Actuele interpellatie van de heer P. Dewael tot de heer H. Weckx, Gemeenschapsminister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de reorganisatie van de Nederlandse Taalunie, blz. 1311

Sprekers : de heren P. Dewael, H. Suykerbuyk, P. Van Grembergen, G. Annemans, Minister H. Weckx

Motie van aanbeveling, blz. 1320

Interpellaties (Regl. art. 76) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer J. Ulburghs tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangele-

geheden, over de nieuwe Noord-Zuid-verbinding A 24, blz. 1321

Sprekers : de heren J. Ulburghs, V. Vautmans, Minister T. Kelchtermans

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1324

Verzoekschriften

Besluiten, blz. 1324

Bijlagen

Vragen om uitleg

Commissie voor Openbare Werken en Vervoer

Vraag om uitleg van de heer H. Van Dierenen aan de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over maatregelen om de gewestweg A12/N177 veiliger te maken, blz. 1326

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Vraag om uitleg van de heer R. Deswaene tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de bezoldigings- en uur-regeling van het paramedisch personeel in het buitengewoon onderwijs, blz. 1328

Vraag om uitleg van de heer L. Martens tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de werking van de diensten voor veiligheid en gezondheid in de scholen, blz. 1330

Vraag om uitleg van de heer L. Martens tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de bezoldiging van deeltijdse leraars in het buitengewoon onderwijs, blz. 1332

33e vergadering

Donderdag 9 juli 1992
Morgenvergadering

VOORZITTER : de heer L. Vanvelthoven

— *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

— *De vergadering wordt geopend om 10.04 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

J. Dupré, C. Harnie, F. Vermeiren ; gezondheidsredenen.

H. Candries, M. Didden ; ambtsverplichtingen.

ONTWERPEN VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende ontwerpen van decreet werden ingediend :

- Ontwerp van decreet tot wijziging wat de inschrijvingsgelden betreft, van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap
— 206 (BZ 1992) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid.

- Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het verdrag betreffende de Europese Unie, van zeventien protocollen en van de slotakte met drieëndertig verklaringen, opgemaakt te Maastricht op 7 februari 1992
— 211 (BZ 1992) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden.

VOORSTELLEN VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende voorstellen van decreet werden ingediend :

- Voorstel van decreet van de heer V. Vautmans houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw
— 204 (BZ 1992) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Huisvesting, Ruimtelijke Ordening en Landinrichting.
- Voorstel van decreet van mevrouw V. Dua houdende wijziging van het bosdecreet van 13 juni 1990
— 205 (BZ 1992) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud.
- Voorstel van decreet van de heer W. Verreycken c.s. houdende wijziging van het decreet van 27

maart 1991 houdende het statuut van de Nederlandse Radio- en Televisie-uitzendingen in België, Omroep van de Vlaamse Gemeenschap
— 213 (BZ 1992) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor de Media.

- Voorstel van decreet van de heer E. Schuermans c.s. betreffende een financiële tegemoetkoming van het Vlaamse Gewest ten behoeve van kleine ondernemingen die een beroep doen op erkende externe consultants voor managementsondersteunende adviesverstrekking
— 215 (BZ 1992) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Economie, Energie en Werkgelegenheid.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende voorstel van resolutie werd ingediend :

- Voorstel van resolutie van de heer J. Sleetckx c.s. betreffende de creatie van arbeidsplaatsen met het oog op de tewerkstelling van risicogroepen op de arbeidsmarkt
— 214 (BZ 1992) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Economie, Energie en Werkgelegenheid.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende advies van de Raad van State werd ingediend :

- Advies van de Raad van State over het voorstel van decreet van de heren L. Dhoore, L. Peeters, L. Pierco, J. Caudron, L. Barbé en L. Standaert houdende vaststelling van het verplicht minimum aantal uren lichamelijke opvoeding in het secundair onderwijs
— 192 (BZ 1992) – Nr. 2.
Verwezen naar de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid.

ADVIES VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen werd ingediend :

- Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen over het begrotingsbeleid van de Vlaamse Gemeenschap
— 12 (BZ 1992) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

VERSLAGEN

Indiening

De Voorzitter : De volgende verslagen werden ingediend :

- namens de Commissie voor Openbare Werken en Vervoer over de hoorzittingen met afgevaardigden van het stadsbestuur van Gent, Antwerpen en

Oostende en van de MBZ en AG-HA in verband met de beheersstructuur van en de overheidssubsidies aan de Vlaamse havens
— 210 (BZ 1992) – Nr. 1.

- door de heer F. Cauwenberghs namens de Commissie voor Cultuur over het voorstel van decreet van de heren A. Schellens, L. Peeters, F. Cauwenberghs, D. Van Mechelen en J. Caudron houdende oprichting van een Vlaamse Hoge Raad voor de Sport
— 198 (BZ 1992) – Nr. 4.
- door de heer 1. Verleyen namens de Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid over het ontwerp van decreet tot wijziging wat de inschrijvingsgelden betreft, van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap
— 206 (BZ 1992) – Nr. 3.

ARRESTEN VAN HET ARBITRAGEHOF

Indiening

De Voorzitter : De volgende arresten van het Arbitragehof liggen ter inzage bij het Secretariaat van de Raad, Afdeling Openbare Vergadering :

- Arrest nr. 45192 van 18 juni 1992 (rolnummers 274 en 301) ;
- Arrest nr. 46/92 van 18 juni 1992 (rolnummer 282) ;
- Arrest nr. 47/92 van 18 juni 1992 (rolnummers 290 en 291) ;
- Arrest nr. 48/92 van 18 juni 1992 (rolnummer 292) ;
- Arrest nr. 49/92 van 18 juni 1992 (rolnummer 294) ;
- Arrest nr. 50/92 van 18 juni 1992 (rolnummer 411) ;

- Arrest nr. 51/92 van 18 juni 1992 (rolnummer 382).

KENNISGEVING VAN HET ARBITRAGEHOF

Indiening

De Voorzitter : De volgende kennisgeving van het Arbitragehof betreffende een prejudiciële vraag ligt ter inzage bij het Secretariaat van de Raad, Afdeling Openbare Vergadering :

- Rolnummer 414.

SCHRIFTELIJKE VRAGEN (Regl. art. 74)

Indiening

De Voorzitter : Schriftelijke vragen werden ingediend door :

- de heren G. Annemans, L. Appeltans, L. Barbé, M. Bartholomeussen, X. Buisseret, M. Capoen, G. Cardoen, P. Chevalier, W. Demuyt, A. Denys, F. Dewinter, mevrouw V. Dua, de heren J. Eeman, H. Marsoul, L. Martens, M. Olivier, J. Sleenckx, L. Standaert, H. Suykerbuyk, L. Ulburghs, J. Valkeniers, F. Van den Eynde, H. Van Dienderen, P. Van Grembergen, R. Van Hooiland, E. Vankeirsbilck, L. Van Nieuwenhuysen, E. Van Vaerenbergh, V. Vautmans, G. Vermassen, F. Vermeiren, mevrouw M. Vogels.

ONDERZOEK NAAR TAALGROEP EN WOONPLAATS

De Voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het onderzoek naar taal-

Voorzitter

groep en woonplaats betreffende de heer Didier Ramoudt, Volksvertegenwoordiger, opvolger van wijlen Volksvertegenwoordiger Willy Declercq.

Conform artikel 3 van ons reglement dienen wij er ons van te vergewissen of de betrokkene ingeschreven is op de lijst van de leden van de Nederlandse taalgroep van de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

Bij brief van 29 juni 1992 heeft de Kamer van Volksvertegenwoordigers ons medegedeeld dat de heer Ramoudt op die dag de grondwettelijke eed heeft afgelegd en tot de Nederlandse taalgroep behoort.

Gelet op voormelde brief van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, stel ik voor dat de Raad er zich, zoals gebruikelijk, zou toe beperken van de gegeven omstandigheden akte te nemen en de formaliteit betreffende het onderzoek naar taalgroep en woonplaats als vervuld te beschouwen.

Geen bezwaar ? (*Instemming*)

Aldus is besloten.

Met genoegen roep ik de heer Ramoudt dan ook uit tot lid van de Vlaamse Raad en heet hem namens u allen welkom in deze vergadering.

ONTWERP VAN DECREET tot wijziging wat de inschrijvingsgelden betreft, van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap — 206 (BZ 1992) — Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is het ontwerp van decreet tot wijziging wat de inschrijvingsgelden betreft, van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Verleyen, verslaggever, heeft het woord.

De heer 1. Verleyen, verslaggever (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, uw Commissie besprak op donderdag 2 juli 1992 het ontwerp van decreet tot wijziging wat de inschrijvingsgelden betreft, van het decreet op de universiteiten van de Vlaamse Gemeenschap.

De Minister gaf in zijn inleiding ter zake volgende elementen aan die enerzijds dit decreet noodzakelijk maakten en anderzijds de uiteindelijke vorm die het decreet kreeg medebepaalden.

Momenteel regelt artikel 43 van het decreet op de universiteiten de kwestie van de inschrijvingsgelden : Op advies van de VLIR bepaalt de Vlaamse Executieve de jaarlijkse minimale en maximale inschrijvings- en examengelden voor de academische en voortgezette opleidingen.

Het Arbitragehof vernietigde een aantal bepalingen van een decreet van de Franse Gemeenschapsraad in verband met de vaststelling van inschrijvingsgelden van het hoger onderwijs waardoor een probleem is ontstaan. Het Arbitragehof stelde daarbij wat volgt :

— Het geven van enige delegatie zonder enige beperking aan Executieve of aan universiteitsbestuur is strijdig met artikel 17 paragraaf 5 van de Grondwet.

— Het artikel 13.2 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten stelt de geleidelijke invoering van kosteloos onderwijs voorop. Aanpassingen van inschrijvingsgelden blijven binnen zekere grenzen mogelijk maar leiden alles bij elkaar tot de stand-still-verplichting. De decreetgever moet dus zelf de grenzen bepalen waarbinnen de inschrijvingsgelden moeten blijven.

Er werd uitgegaan van de inschrijvingsgelden van 6 juli 1983, datum van het van kracht worden van het verdrag, met de mogelijkheid tot verhogen naargelang de ontwikkeling

van het nationaal produkt, van de koopkracht, van het gemiddeld individueel inkomen dat aan onderwijs wordt besteed. Dit leidde tot voorliggend decreet.

Een aantal begrippen worden gedefinieerd.

Het inschrijvingsgeld is uitsluitend collegegeld, dus niet all-in en niet begrepen examengeld en inschrijvingsgeld op de rol. Worden eveneens gedefinieerd : de beursstudent en de bijna-beursstudent.

De universiteiten bepalen zelf jaarlijks vóór 1 mei het inschrijvingsgeld.

Minima en maxima worden decretaal vastgelegd ; voor een gewoon voltijds student : 10.000 en 14.500 frank. De bedragen worden jaarlijks geïndexeerd.

Voor de beursstudent 2.200 frank als maximum en niet indexeerbaar.

De inschrijvingsgelden gaan naar de universiteiten, die deze gelden besteden ten voordele van de studenten. Ingangsdatum en een aantal overgangsbepalingen waren nodig om rechtsgrond te verzekeren voor de inschrijvingsgelden van het academiejaar 1991-1992 en om de universiteiten voldoende tijd te geven voor het uitwerken van een regeling voor 1992-1993.

Ik kom nu tot de voornaamste bedenkingen van de commissieleden.

Een fractie zegt in principe tegen inschrijvingsgeld te zijn maar voegt eraan toe wel een retributie aan de overheid te kunnen aanvaarden voor de meerwaarde die zou worden meegegeven via het onderwijs.

Vrij algemeen leefde de vraag waarom geen all-in inschrijvingsgeld. In dit verband wordt ook verwezen naar het advies van de SERV en van de VLOR. De Minister argumenteerde dat dit principe oorspronkelijk fel werd gecontesteerd omdat bij voorbeeld niet alle studenten aan examens deelnemen. De argumentatie was ook gebaseerd op het responsabiliseren van universiteiten en het au-

Verleyen

tonomieprincipe. Een amendement in die zin werd verworpen.

Er werd ook gevraagd naar de situatie in verband met het inschrijvingsgeld van HOBU-studenten. De Minister stelde ook voor daar het probleem aan te pakken via een decreet.

Een Commissielid vraagt naar de mogelijkheid en de efficiëntie van controle op de besteding van de inschrijvingsgelden ten bate van de studenten, zoals het nu in het decreet is geformuleerd.

Het probleem van de indexatie van de studiebeurzen werd eveneens aangebracht. Het koppelen van dit probleem aan de indexatie van de inschrijvingsgelden van de gewone studenten kon echter voor de Minister niet als legitimatie worden weerhouden, vermits de inschrijvingsgelden voor beursstudenten zelf niet geïndeexerd zijn.

De vraag werd ook gesteld of bij inschrijving voor een tweede of derde diploma het schoolgeld niet moet worden herbekeken.

Er werd tenslotte eenparig een amendement goedgekeurd waardoor wordt gesteld dat een student, onderdaan van een EG-lidstaat, aan dezelfde voorwaarden moet voldoen als een Vlaams student om als beursstudent te worden aanvaard.

De Commissie aanvaardde eenparig het decreet zoals het werd gecorrigeerd en geamendeerd.

De Voorzitter : De heer Tavernier heeft het woord.

De heer J. Tavemier (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, ik wil eerst een opmerking maken bij de werking van deze Raad en van deze Commissie. Ik heb daarnet van de verslaggever gehoord dat het ontwerp van decreet in de Commissie eenparig werd goedgekeurd. Dit gebeurde dan wel in mijn afwezigheid.

Deze Commissie moest blijkbaar zeer dringend vergaderen en op hetzelfde ogenblik vonden vergaderin-

gen van Commissies en van de Openbare Vergadering van de Senaat plaats. In afwachting van een grondwetswijziging dragen mijn collega-plaatsvervanger en ikzelf nog steeds een dubbel petje ; door onze verschillende verantwoordelijkheden kon geen van ons beiden de commissievergadering bijwonen en het ontwerp van decreet noch goedkeuren, noch afkeuren.

Wij zouden dit decreet in geen geval goedgekeurd hebben. Het decreet laat evenwel niets aan duidelijkheid te wensen over, er is zelfs een duidelijke vooruitgang op verscheidene punten.

Het vergroten van de rechtszekerheid betekent een duidelijke vooruitgang : zowel de Minister als de Executieven erkennen dat het de bevoegdheid van de decreetgever is om de inschrijvingsgelden vast te leggen.

Een tweede punt van vooruitgang wordt gevormd door het bepalen van minimum- en maximumbedragen voor de inschrijvingsgelden.

Ten slotte is ook het vastleggen en niet-indexeren van de inschrijvingsgelden voor beursstudenten een punt van vooruitgang.

Voor de grond van de zaak rijzen toch een aantal vragen. Kan men en mag men de inschrijvingsgelden voor niet-beursstudenten zomaar indexeren ? België is per slot van rekening gebonden door het UNO-verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten. België heeft zich in 1966 akkoord verklaard met dit verdrag en heeft het in 1983 geratificeerd. Het is geen unicum dat de ratificatie zoveel later plaatsvond, maar dit wijst wel op een gebrekkige werking.

Dit verdrag bepaalt dat het lager onderwijs gratis moet zijn en dat de toegankelijkheid van het secundair en het hoger onderwijs moet worden verhoogd. Eén element in het verhogen van de toegankelijkheid is het inschrijvingsgeld. Ik kan aanvaarden dat men het inschrijvingsgeld niet van de ene dag op de andere tot nul kan herleiden, maar ik kan niet aanvaarden dat men geen stappen onderneemt om het inschrijvingsgeld geleidelijk aan af te bouwen.

Vandaar dat wij akkoord gaan met het bepalen van bedragen voor het inschrijvingsgeld, maar helemaal niet met de automatische indexering ervan. Het onderwijs kost op dit ogenblik reeds meer dan voldoende voor wie het wil volgen ; deze kost beperkt zich niet tot het inschrijvingsgeld.

Wij vinden het fundamenteel dat men evolueert in de richting van feitelijk lager inschrijvingsgeld. Zou het geen handige formule zijn om in artikel 2, waarin verwezen wordt naar paragraaf 3 van artikel 43 van het decreet van 12 juni 1991, de volgende zin : Die bedragen worden vanaf het academiejaar 1992-1993 jaarlijks aangepast aan de evolutie van de index van de consumptieprijzen, te schrappen ? Een gelijkaardige schraping in het volgende artikel zou de operatie kunnen vervolledigen.

Door ons hierover akkoord te verklaren zouden we de bedragen die nu worden vastgelegd constant houden in absolute termen en daarmee een feitelijke verlaging van de inschrijvingsgelden en een verhoging van de toegankelijkheid tot het universitair onderwijs realiseren.

Ik hoop dat er zeer binnenkort ook maatregelen worden genomen voor het hoger onderwijs buiten de universiteit.

Wij maken onze goedkeuring van het ontwerp afhankelijk van de goedkeuring van het amendement dat wij hebben ingediend. Wordt het aanvaard, dan kunnen wij het ontwerp van decreet goedkeuren. Wordt het niet aanvaard, dan voelen wij ons, jammer genoeg misschien, verplicht het ontwerp niet goed te keuren.
(Applaus bij AGALE V)

De Voorzitter : De heer Taelman heeft het woord.

De heer W. Taelman (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, het komt niet vaak voor dat een ontwerp van decreet éénparig wordt goedgekeurd in de Commissie. Waarschijnlijk kwam dit door de afwezigheid van de vorige spreker. Ik zal mij derhalve beperken tot een aantal korte, maar toch fundamentele opmerkingen.

Taelman

De PVV-fractie is principieel gekant tegen het vragen van inschrijvingsgeld. Elke financiële drempel die de toegang tot het hoger onderwijs enigszins bemoeilijkt, is verwerpelijk. Ik denk dat eenieder dit kan beamen. Dit is immers ook de bedoeling van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten. Vermits dit decreet geen budgettaire weerslag heeft, zoals ook de Raad van State terecht heeft opgemerkt, zouden wij de inschrijvingsgelden onmiddellijk kunnen afschaffen. Dit lijkt mij op het ogenblik echter niet opportuun. De universiteiten halen immers een groot deel van hun inkomsten uit de inschrijvingsgelden en deze worden dan toch hoofdzakelijk aangewend ten behoeve van de studenten. Een onmiddellijke afschaffing zou derhalve een reële inkomstenderving betekenen en uiteindelijk voor de studenten nadelig uitvallen. Hoe dan ook is de uiteindelijke afschaffing een verdragsrechtelijke verbintenis die wij zullen moeten nakomen.

Het wegvallen van een pecuniaire voorwaarde om academisch onderwijs te volgen, betekent niet dat door de afgestudeerden geen enkele financiële retributie moet worden betaald. Door het behalen van een diploma heeft de persoon immers op de arbeidsmarkt een meerwaarde verworven. Het is dan ook evident dat een gedeelte van de overheidsinvestering na de studie wordt terugbetaald gespreid over een bepaalde periode.

In weerwil van de gemoedelijke sfeer in de Commissie en ondanks de éénparigheid waarmee het ontwerp werd goedgekeurd, blijft de PVV-fractie toch voorstander van een all-in inschrijvingsgeld, omdat dit duidelijk voordelen heeft, zoals ook in de Commissie werd uiteengezet. Ook de Raad van State en de meeste adviesorganen staan positief tegenover zo een alomvattend inschrijvingsgeld. Bovendien geeft dat globale bedrag een duidelijk beeld van de kostprijs van het studeren en weegt het het minst zwaar op de universitaire administratie. Het bezwaar dat in dit bedrag ook de examengelden voor de

eerste en de tweede zittijd zijn opgenomen, hoewel het niet zeker is dat een student deelneemt hetzij aan de eerste, hetzij aan de tweede, hetzij aan beide zittijden, kan duidelijk worden opgevangen door een terugstorting. Er zijn ook niet zoveel studenten die noch aan de eerste noch aan de tweede zittijd deelnemen. De argumenten van de Minister hebben ons duidelijk niet overtuigd en daarom hebben wij opnieuw ons amendement ingediend ertoe strekkend een all-in inschrijvingsgeld in te voeren. Wij hopen dat de andere fracties intussen tot betere inzichten zijn gekomen en dit amendement goedkeuren.

Mijnheer de Voorzitter, voor het overige heeft de PVV-fractie geen enkel bezwaar tegen dit ontwerp en zij zal het dan ook goedkeuren. **(Applaus bij de PVV)**

De Voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister L. Van den Bossche (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in de eerste plaats dank ik de verslaggever voor zijn beknopt en correct verslag. Ik dank ook de twee sprekers en geef hen volgend kort antwoord.

De heer Tavernier loog weliswaar niet, maar pleegde toch enige omissie, wat ook een manier is om de werkelijkheid minder juist voor te stellen. Het arrest van het Arbitragehof, dat de heer Tavernier zeer goed kent, heeft het over een mogelijke evolutie van de bedragen en zegt dat men zich in de richting van kosteloosheid kan engageren, maar dat dit in de huidige budgettaire context onmogelijk is. Het zegt ook dat het onderwijs niet duurder mag worden en het bedoelt daarmee dat een verhoging van de inschrijvingsgelden rekening moet houden met drie parameters : de ontwikkeling van het nationaal produkt, de koopkracht en het deel van het inkomen dat gemiddeld aan onderwijslasten wordt besteed. Vanuit de vaststelling dat het inschrijvingsgeld in de Franstalige gemeenschap in 1983 11.000 frank bedroeg aanvaardt het arrest dat er heden 21.000 frank wordt gevraagd. Dat is dus bijna een verdubbeling. Wij heb-

ben een simpele formule weerhouden die heel wat minder ver gaat dan deze van het Arbitragehof. In vergelijking met de cijfers van het arrest wordt het inschrijvingsgeld van jaar tot jaar verlaagd. Ten tweede hebben wij ook niet de oefening gemaakt om het bedrag van 1983 als referentiepunt te nemen en dat zelfs nog maar te indexeren. Wij nemen niet 21.000 frank als uitgangspunt, wat het Arbitragehof ons nochtans wel toelaat, maar 14.500 frank. Hierdoor zetten wij dus een tweede stap in de richting van de kosteloosheid. De heer Tavernier wil zeker verder gaan, maar de waarheid verplicht mij deze twee stappen hier te vermelden. Dit is de enige correctie die ik aan de uiteenzetting van de heer Tavernier wil aanbrengen : met dit systeem zetten wij, in vergelijking met het mechanisme van het Arbitragehof, hoe dan ook stappen in de richting van de kosteloosheid. Of wij nog verder moeten gaan, daarover kunnen wij nog discussiëren, maar wat er gerealiseerd is moet wel correct worden weergegeven.

De heer Taelman pleit voor een all-in inschrijvingsgeld. Daar is iets voor en vooral veel tegen te zeggen. Op een bepaald ogenblik heeft de VLIR dat idee gelanceerd ; en daarvoor ook van de studenten heel wat kritiek gekregen, onder andere omdat tegelijk examengelden voor eerste en tweede zittijd dienden te worden betaald. Sommige studenten schrijven gewoonweg niet in voor een examen, anderen schrijven zich alleen voor de eerste zittijd in en voelen zich gepakt als zij ook voor de tweede dienen te betalen. Mij lijkt het logischer wat wij nu hebben gedaan : wij hebben heel bewust het deel dat de verantwoordelijkheid is van de Gemeenschap opgenomen, namelijk het zui-vere collegegeld, en de rest overgelaten aan de rectorale overheid. Ook voor de studenten, de gebruikers, is dat beter, omdat zij in de verschillende raden van bestuur rechtstreeks betrokken zijn en zij daar dus rechtstreeks op de beslissing inzake het inschrijvingsgeld invloed kunnen uitoefenen. Indien een beslissing hen niet aanstaat, hebben ze ook een zeer directe en spontane mogelijkheid om deze te contesteren. Ook voor de

Van den Bossche

door vele fracties zo geprezen autonomie van de universiteiten, die door het decreet van 1991 werd gereëaliseerd, is het beter dat de verantwoordelijkheid lokaal blijft liggen, waar studenten en universitaire overheid deze samen kunnen opnemen en de studenten zelfs niet de trein moeten nemen om te gaan betogen. Als ze dat willen hoeven zij enkel naar het rectoraat te gaan, waarmee wij in één klap ook het betogen democratiseren. Ten andere, de studenten hoeven niet altijd per se tegen mij te betogen, hun protest mag ook al eens tegen de rectoren gericht zijn. (Applaus)

De Voorzitter : De heer Tavernier heeft het woord.

De heer J. Tavernier : Mijnheer de Minister, u hebt inderdaad gelijk als u zegt dat ik het arrest van het Arbitragehof niet heb genomen als uitgangspunt. Ik heb dat bewust niet gedaan want ik ben uitgegaan van het internationaal verdrag.

Ik vind de interpretatie van het Arbitragehof om tegemoet te komen aan bepaalde beslissingen van Executieven — in dit geval van de Franstalige Gemeenschap — heel vergaand. Daarom heb ik gekozen voor het meer duidelijke en voor iedereen verstaanbaar principe van grotere toegankelijkheid door het geleidelijk aan kostenloos maken van de inschrijving aan de universiteiten.

Met een automatische indexering kan je bezwaarlijk spreken over een reële verlaging van de financiële drempel.

De Voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het Woord.

Minister L. Van den Bossche : Mijnheer de Voorzitter; ds heer Tavernier heeft op een andere wijze gereëneerd dan ik. Zoals hij ooit heeft gevraagd na het arrest van het Arbitragehof, heb ik mij gebaseerd op twee elementen : ten eerste, het internationaal verdrag en, ten tweede, het arrest van het Arbitragehof met betrekking tot dit internationaal verdrag.

In de juridische logica is het dan ook

niet meer dan normaal dat ik dit arrest respecteer. Ik doe dit op de wijze die ik daarnet heb uitgelegd.

In economische en politieke termen is het debat, aangebracht door de heer Tavernier, valabel.

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (Neen)

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet tot wijziging wat de inschrijvingsgelden betreft, van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap.

De door de Commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet.

— **Aangenomen.**

Artikel 2

Artikel 43 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap wordt vervangen door de volgende bepalingen :

„Artikel 43

§ 1. In dit decreet wordt verstaan onder :

1° inschrijvingsgeld : collegegelden.

Het collegegeld omvat de inschrijving voor de opleidingsonderdelen van een voltijds studiejaar, met inbegrip van de lessen in de praktische werkzaamheden en bewerkingen, alsmede de inschrijving voor de toepassingsoefeningen welke deze opleidingsonderdelen vergen ;

2° beursstudent :

— student die een studietoelage ontvangt van de Vlaamse Gemeenschap ;

— student, onderdaan van een EG-lidstaat, die beantwoordt aan de criteria voor het bekomen van een studietoelage van de Vlaamse Gemeenschap zoals bepaald in het reglement op de studietoelagen ;

— abos-bursaal ;

— student die wel de financiële voorwaarden vervult om een studietoelage te ontvangen, maar geen studietoelage ontvangt omdat hij zich voor de tweede maal voor hetzelfde studiejaar heeft laten inschrijven of reeds een universitair diploma of diploma van het hoger onderwijs van het lange type heeft ;

3° bijna-beursstudent : student die geen studietoelage van de Vlaamse Gemeenschap ontvangt, maar wiens referentie-inkomen maximum 50.000 frank boven de financiële maximumgrens bepaald in het reglement op de studietoelagen ligt.

§ 2. Het universiteitsbestuur stelt jaarlijks voor 1 mei het bedrag van het inschrijvingsgeld vast.

§ 3. Voor de voltijdse academische opleidingen en de voltijdse voortgezette academische opleidingen bedraagt het jaarlijks inschrijvingsgeld minimaal 10.000 frank en maximaal 14.500 frank. Die bedragen worden vanaf het academiejaar 1992-1993 jaarlijks aangepast aan de evolutie van de index van de consumptieprijzen.

Voor de deeltijdse academische opleidingen en de deeltijdse voortgezette academische opleidingen bedraagt het jaarlijks inschrijvingsgeld minimaal 5.000 frank en maximaal 7.250 frank. Die bedragen worden vanaf het academiejaar 1992-1993 jaarlijks aangepast aan de evolutie van de index van de consumptieprijzen.

De referentiedatum voor de jaarlijkse aanpassing aan de evolutie van de index van de consumptieprijzen is 1 september 1990.

§ 4. Voor de beursstudenten bedraagt het jaarlijks inschrijvingsgeld maximaal 2.200 frank.

Voorzitter

§ 5. Voor de bijna-beursstudenten bedraagt het jaarlijks inschrijvingsgeld maximaal twee derde van het bedrag bedoeld in paragraaf 2.

§ 6. Het in de paragrafen 3 tot 5 bepaalde maximumbedrag geldt niet voor de inschrijving van niet-financierbare studenten in financierbare opleidingen.

§ 7. Onverminderd het bepaalde in artikel 133, 3° kan het universiteitsbestuur voor de aanvullende opleidingen of specialisatieopleidingen die het aanduidt een hoger inschrijvingsgeld vaststellen dan bepaald in de paragrafen 3 tot 5. Het deelt de beslissingen daaromtrent mee aan de Vlaamse Executieve via de Commissaris van de Vlaamse Executieve.

§ 8. De universiteit beschikt over de inschrijvingsgelden. Het universiteitsbestuur dient de inkomsten voortspruitend uit de inschrijvingsgelden aan te wenden voor de uitgaven van personeels- of werkingskosten van activiteiten die rechtstreeks of onrechtstreeks ten goede komen aan de studenten.”.

Op dit artikel is er een amendement van de heer Taelman dat luidt als volgt :

In de voorgestelde tekst van artikel 43 in § 1 1° vervangen door wat volgt :

„1° inschrijvingsgeld : het inschrijvingsgeld bevat het collegegeld, het rolrecht en de examengelden.

Het collegegeld omvat de inschrijving voor de opleidingsonderdelen van een voltijds studiejaar, met inbegrip van de lessen in de praktische werkzaamheden en bewerkingen, alsmede de inschrijving voor de toepassingsoefeningen welke deze opleidingsonderdelen vergen.

Het rolrecht is het bedrag dat moet worden betaald voor de inschrijving op de rol.

Het examengeld is het bedrag dat moet worden betaald om aan de examens te mogen deelnemen ;”.

Op dit artikel is er eveneens een

amendement van de heer Tavernier dat luidt als volgt :

In de voorgestelde tekst van artikel 43 in § 3 de laatste zin van het eerste lid, de laatste zin van het tweede lid en het derde lid weglaten.

De stemmingen over artikel 2 en de amendementen op dit artikel worden aangehouden.

Artikel 3

In artikel 133, 3° van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap wordt „in artikel 43, derde lid” vervangen door „in artikel 43, § 7”.

— **Aangenomen.**

Artikel 4

Artikel 208, 1° van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, wordt vervangen door :

„1° hoofdstuk III, afdelingen 1 tot 5, de artikelen 35 tot en met 42, van afdeling 8, de afdelingen 9 tot 15, die in werking treden op 1 oktober 1992 ;”.

— **Aangenomen.**

Artikel 5

§ 1. De inschrijvingsgelden bepaald en geïnd door de universiteiten met betrekking tot het academiejaar 1991-1992 overeenkomstig de op dat ogenblik geldende definitie van beursstudenten en bijna-beursstudenten worden geacht rechtsgeldig te zijn bepaald en geïnd.

§ 2. In afwijking van het bepaalde in artikel 2, § 2 kunnen de universiteiten de inschrijvingsgelden voor het academiejaar 1992-1993 vaststellen tot 31 juli 1992.

— **Aangenomen.**

De artikelsgewijze bespreking is gesloten. We zullen om 1.5 uur de hoofde-

lijke stemming over het gehele ontwerp van decreet houden.

VOORSTEL VAN DECREET van de heren A. Schellens, L. Peeters, F. Cauwenberghs, D. Van Mechelen en J. Caudron houdende oprichting van een Vlaamse Hoge Raad voor de sport

— 198 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is het voorstel van decreet van de heren Schellens, Leo Peeters, Cauwenberghs, Van Mechelen en Caudron houdende oprichting van een Vlaamse Hoge Raad voor de Sport.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Cauwenberghs, verslaggever, heeft het woord.

De heer F. Cauwenberghs, verslaggever (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, ter voorbereiding van de bespreking in de Commissie Cultuur, werd dit voorstel van decreet behandeld in de Werkgroep Sport. Het verslag van deze voorbereidende bespreking werd namens de Werkgroep bij de Commissie uitgebracht door de heer Caudron.

Bij de bespreking van dit voorstel van decreet is het van belang om kort een overzicht te geven van de ontstaansgeschiedenis van dit voorstel. Tijdens de vorige legislatuur werd door de heer Schellens en consoorten het voorstel van decreet ingediend houdende oprichting van een Vlaamse Hoge Raad voor Lichamelijke Opvoeding, Sport en Openluchtlevens. Bij de bespreking van dit voorstel in de Werkgroep Sport werd melding gemaakt van een brief van de Gemeenschapsminister van Cultuur, de heer Weckx, met de vraag de bespreking van het voorstel op te schorten. De Gemeenschapsminister kondigde tegelijkertijd een eigen initiatief aan. De Werkgroep was echter van oordeel dat het parlementair initiatief een kans moest worden gegeven.

Cauwenberghs

Daarom werd voorgesteld de tekst van het voorstel nog eens te bekijken en te amenderen op die punten, die geactualiseerd moesten worden. Daarop hebben de verschillende fracties een nieuw voorstel uitgewerkt in overleg met het kabinet van de Gemeenschapsminister en rekening houdende met een aantal opmerkingen zoals ze tijdens de bespreking in de Werkgroep werden geformuleerd. Zo werd er duidelijk rekening gehouden met de nieuwe structuur van het BLOSO als autonome sportparastale. Dit voorstel van decreet, ondertekend door vier fracties, is het voorstel dat we vandaag bespreken. Het oorspronkelijke voorstel van de heer Schellens en consoorten werd ingetrokken, omdat het nieuwe voorstel een verderzetting is van het parlementair initiatief dat door de heer Schellens en consorten werd ingetrokken, omdat het nieuwe voorstel een verderzetting is van het parlementair initiatief dat door de heer Schellens werd genomen.

De Gemeenschapsminister verklaarde dat hij kan instemmen met het nieuwe voorstel, dat overigens nauw aanleunt bij hetgeen in voorbereiding was op het kabinet. Bovendien sluit dit voorstel aan bij het Vlaams regeerakkoord, waarin de oprichting van de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport was opgenomen.

Samengevat komt het voorstel erop neer dat de huidige Nederlandstalige afdeling van de nog unitaire Hoge Sportraad wordt vervangen door een eigen Vlaamse Hoge Raad voor de Sport. Hiermee wordt een anomalie rechtgezet, aangezien de bevoegdheid voor de sport reeds lang naar de Gemeenschappen is overgedragen. De werking van de nieuwe Hoge Raad zal voor het overige niet erg verschillen van die van de vroegere sportraad.

Bij de artikelsgewijze bespreking werd bij artikel 9 door de heer Caudron een amendement ingediend om een nieuwe vijfde paragraaf in te voegen die bepaalt dat het lidmaatschap van de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport onverenigbaar is met een functie in een door de Vlaamse Gemeenschap niet erkende sportfederatie.

Dit amendement beoogt de eerbiediging van het decreet van 2 maart 1977 houdende de erkenning en de subsidiëring van de landelijke sportverenigingen in Vlaanderen. Volgens de indiener wordt dit decreet maar al te dikwijls overtreden, doordat niet gesplitste sportbonden worden gesubsidieerd en de facto erkend. Zo is er een jaarlijkse subsidie voor het BOIC. Bovendien hebben er in de beheerraad van het BLOSO vertegenwoordigerszitting van niet erkende sportfederaties. Verschillende leden begrepen de bekommering van de indiener van het amendement maar wezen er op dat de Hoge Raad wordt samengesteld met personen die gekozen zijn wegens hun bijzondere deskundigheid op het gebied van de sport. Zij hebben geen zitting als vertegenwoordigers van een sportfederatie, maar als deskundige. Bovendien moet de samenstelling van de Hoge Raad voldoende representatief zijn. Er moeten ook deskundigen in kunnen worden opgenomen van sporten waarvan de nationale bonden niet gesplitst zijn. Een lid wou er evenwel op wijzen dat het toch niet gezond zou zijn als de Hoge Raad teveel overheerst zou worden door de grote sportbonden en door de beroepssport. Het is echter aan de Gemeenschapsminister om te waken over de evenwichtige samenstelling van de Hoge Raad.

Een lid merkte verder nog op dat in paragraaf 2 wordt bepaald dat de Voorzitter geen stemrecht heeft en stelde de vraag of dit wel raadzaam is. Er werd geargumenteed dat de Voorzitter door zijn functie zijn stemrecht niet mag verliezen. Dit kan er immers de aanleiding toe zijn dat het evenwicht in de Raad wordt verbroken. De indieners gaan ermee akkoord om deze bepaling bij amendement te laten vallen. Ook is het wenselijk dat een datum van inwerkingtreding in de tekst wordt opgenomen. Voorgesteld wordt dat het decreet in werking treedt op 1 januari 1993. Beide correcties werden via een amendement door de indieners voorgesteld.

Het gehele voorstel van decreet werd door de Commissie voor Cultuur aangenomen met 9 stemmen voor, 1 tegen bij 1 onthouding. **(Applaus)**

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, ik stel vast dat bij de bespreking van het niet onbelangrijk voorstel van decreet houdende oprichting van een Vlaamse Hoge Raad voor de Sport de Minister niet aanwezig is.

Ik heb vernomen dat hij nogal wrevelig is omdat het de parlementsleden zijn die het initiatief hebben genomen daar waar de Minister ook dacht voorstellen te doen. Ik weet niet of dat de oorzaak is waarom de Minister hier niet is.

De Voorzitter : Mijnheer Denys, de Minister is in het huis aanwezig en woont momenteel een Commissievergadering bij. Hij zal zo dadelijk hier zijn.

De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer E. Van Rompuy : Mijnheer Denys, u zoekt spijkers op laag water. Minister Weckx staat volledig achter dit voorstel van decreet. Hij zal dat waarschijnlijk straks zelf ook zeggen. U wilt tweespalt zoeken in onze fractie, maar kijk eerst eens naar uw eigen fractie en organiseer daar eens een referendum om te weten of iedereen met u akkoord gaat.

De heer A. Denys : Wij zijn voor een referendum en wij zijn eensgezind.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer de Voorzitter, de Minister is op dit ogenblik aan het woord in de Commissie. Zo haast hij eindigt, of zijn betoog onderbreekt, zal hij hier aanwezig zijn.

De Voorzitter : De heer Pierco heeft het woord.

De heer L. Pierco (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik wens de auteurs van dit voorstel, maar vooral de Voorzitter van de Werkgroep Sport, Van Mechelen, en de Voorzitter van de Commissie Cultuur, Leo Peeters, te feliciteren met de constructieve manier van werken bij de behandeling van dit voorstel van decreet. Dat was een getuigenis van parlementair werk volgens het boekje. Op een paar weken tijd werd het voorstel besproken, eerst in de Werkgroep Sport en daarna in de

Pierco

Commissie Cultuur. Vandaag ligt het reeds ter stemming voor aan de Vlaamse Raad. De Werkgroep, die slechts over beperkte bevoegdheden beschikt, vond een consensus die zonder enig probleem werd overgenomen in de Commissie Cultuur. De leden hebben zich op geen enkele manier laten leiden door partijpolitieke overwegingen, maar hadden slechts één betrachting, zo snel mogelijk een goed decreet afleveren. De prioriteit was de werking van de sport optimaliseren. Helaas bestaat zo een constructieve houding niet altijd in de Vlaamse Raad, zeker niet bij voorstellen van decreet ingediend door de oppositie. Moge de behandeling van dit voorstel een voorbeeld zijn dat wordt nagevolgd.

Ik apprecieer eveneens de houding van Minister Weckx bij de bespreking. Hij heeft respect betoond voor een parlementair initiatief. Hiervoor pleit de PVV ten eerste en ze zou graag zien dat een dergelijke houding ook voor andere materies wordt aangenomen.

De Minister ging akkoord met het verzoek van de Commissieleden om niet in te gaan op de vraag van de Voorzitter van de Vlaamse vleugel van de huidige Hoge Raad, om het ontwerp vooraf aan hem voor te leggen. Dat zou niet alleen een aanzienlijke vertraging met zich hebben meegebracht, maar het leek de Commissieleden ook niet opportuun dat de huidige Hoge Raad de samenstelling en de werking van de toekomstige Hoge Raad zou adviseren.

Onderhavig voorstel van decreet is gebaseerd op een voorstel vroeger ingediend door de heer Schellens en regulariseert een aantal anomalieën. Het corrigeert een sinds 1963 bestaande adviesraad, zodanig dat uiteindelijk rekening wordt gehouden met de gewijzigde institutionele toestand van ons land en het erkent de nieuwe structuur van BLOSO als autonome sportparastatale.

Ik vraag wel aan de Minister om in het bijzonder te waken over de autonomie van de Hoge Raad. Artikel 10

bepaalt dat het secretariaat ervan door BLOSO wordt georganiseerd.

Ik dring erop aan dat dit gebeurt met de nodige souplesse en de nodige onafhankelijkheid. Zoniet zal dit nefast zijn voor de werking van de Raad en ook voor de toepassing van dit decreet.

Dank zij dit voorstel zullen personen die professioneel met sport bezig zijn, zonder daarom noodzakelijkerwijze actief te ressorteren onder een of andere sportbond, hun kennis kunnen aanwenden ten voordele van de sport. Daardoor zal heel sportminnend Vlaanderen op een bekwame en objectieve wijze worden geadviseerd in een zo ruim mogelijk aantal materies.

De PVV-fractie zal dit voorstel van decreet dat namens onze fractie meeondertekend is door Dirk Van Mechelen dan ook goedkeuren.

De Voorzitter : De heer Leo Peeters heeft het woord.

De heer L. Peeters (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in de eerste plaats feliciteer ik de heer Cauwenberghs voor zijn grondig verslag namens de Commissie alsmede voor zijn verslag namens de Werkgroep waaraan ook de heer Caudron op een voortreffelijke wijze heeft meegewerkt.

Eindelijk krijgt Vlaanderen een eigen via decreet geregeld adviesorgaan voor sportaangelegenheden namelijk de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport. Tot nu toe bestond een Hoge Raad voor de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en het Openluchtlevens, Nederlandstalige afdeling, opgericht bij de wet van 26 juni 1963. Ondanks twintig jaar culturele autonomie werd nooit werk gemaakt van een eigen adviesorgaan binnen de Vlaamse Gemeenschap.

Samen met collega Schellens hebben wij reeds in mei 1990 een voorstel ingediend dat nu eindelijk ter bespreking ligt. De Werkgroep Sport, voorgezeten door collega Van Mechelen, en de Commissie Cultuur van de Vlaamse Raad hebben deze tekst als basis voorgesteld voor het voorstel

van decreet dat wij vandaag bespreken en dat uitgaat van alle politieke fracties van de Raad.

Door de omvorming van het BLOSO tot een parastatale instelling via het decreet bestuurlijk beleid van december 1990 drongen zich inderdaad een aantal aanpassingen op en ik dank dan ook de mede-indieners, de heren Cauwenberghs, Van Mechelen en Caudron voor hun medewerking bij dit voorstel.

De opdrachten en bevoegdheden van de Hoge Raad zijn in dit voorstel zeer ruim omschreven. Het is immers belangrijk dat de Hoge Raad, zowel op eigen initiatief als op aanvraag advies kan uitbrengen over alle aangelegenheden die met de sport en het sportbeleid verband houden. Dat kan dus zowel gaan over sport op school, als over sport in relatie tot de gezondheid als over de veiligheid in de sport. De eenheid van advies zal een duidelijke en actuele visie op het sportbeleid bevorderen.

De samenstelling van de Hoge Raad maakt het mogelijk personen uit alle geledingen van de Vlaamse sportwereld te recruteren. Op die manier zal de Hoge Raad over de nodige know-how beschikken om zijn taak zo efficiënt mogelijk uit te voeren. Aangezien ook het BLOSO om advies kan vragen werd de onverenigbaarheid van het lidmaatschap van de Raad van Bestuur van het BLOSO met het lidmaatschap van de Hoge Raad ingevoerd.

Uiteindelijk hebben we via amendementen nog een aantal wijzigingen kunnen aanbrengen zoals het toekennen van stemrecht aan de Voorzitter van de Hoge Raad — waarin oorspronkelijk niet was voorzien — wat een maximale toepassing van het cultuurpact mogelijk maakt. Ik denk ook aan de datum van inwerkingtreding die vastgesteld werd op 1 januari 1993 zodat niet kan worden getalmd met de uitvoering van dit decreet.

Het door collega Caudron ingediende amendement, dat werd aangehouden en dat hij waarschijnlijk straks ook zal toelichten, hebben wij inderdaad niet kunnen steunen omdat de

L. Peeters

door hem gestelde problematiek van onverenigbaarheid van dit lidmaatschap met het lid zijn van een niet erkende sportfederatie — ik verwijs naar het decreet van maart 1977 — ter zake niet relevant is en niet door dit voorstel van decreet moet worden benaderd.

De leden van de Vlaamse Hoge Raad worden immers aangesteld op basis van hun deskundigheid en daarbij mag men niet zomaar a priori bepaalde personen uitsluiten. Alleszins zetelen de afgevaardigden van de Vlaamse Hoge Raad niet als vertegenwoordigers van welbepaalde organisaties of federaties in de Hoge Raad. Aldus kan het door collega Caudron voorgestelde probleem niet op deze manier worden opgelost.

Ik meen echter dat het belangrijk is dat wij ons bereid verklaren een globaal debat te voeren en een evaluatie te maken van het decreet van maart 1977. Tot daar onze toelichting bij dit voorstel van decreet dat wij met veel genoegen zullen goedkeuren. (*Applaus*)

De Voorzitter : De heer Caudron heeft het woord.

De heer J. Caudron (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, op mijn beurt wil ik de heer Cauwenberghs danken voor zijn uitstekend verslag.

Dat het voorstel van decreet houdende oprichting van een Vlaamse Hoge Raad voor de Sport onze goedkeuring wegdraagt, wordt bewezen door het feit dat ikzelf er mede-indiener van ben. Ik had zelfs de eer in de Werkgroep Sport van de Vlaamse Raad als verslaggever te mogen fungeren.

Ik dank de Minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden voor zijn positieve houding tegenover een voorstel dat voortvloeit uit een initiatief van het Vlaamse Parlement zelf.

Omdat de Volksunie dit voorstel van decreet wel positief maar onvolledig vindt, hebben wij ons veroorloofd slechts één amendement ter verbetering in te dienen bij artikel 9. Dit

amendement luidt als volgt : paragraaf 5 toevoegen : Het lidmaatschap van de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport is onverenigbaar met een functie in een door de Vlaamse Gemeenschap niet erkende sportfederatie. Dit amendement beoogt de eerbiediging van het decreet van 2 maart 1977 houdende de erkenning en de subsidiëring van de landelijke sportverenigingen in Vlaanderen.

Sinds zijn publikatie in het Staatsblad wordt dit splitsingsdecreet voortdurend overtreden doordat niet gesplitste sportbonden wel degelijk worden erkend en gesubsidieerd. Zo werd het Belgisch Olympisch en federaal Comité niet alleen door de Vlaamse raad uitgenodigd op een hoorzitting, maar daarenboven jaarlijks royaal gesubsidieerd, daar waar de gesplitste sportbonden dikwijls met zeer weinig subsidiegeld moeten rondkomen. In 1992 kreeg het BOIC tegen het advies van de Vlaamse Hoge Raad voor de sport in 15 miljoen frank !

Het stuit de Vlaams-Nationalisten tegen de borst dat unitaire sportfederaties die de Vlaamse wet met voeten treden worden beloond ten nadele van die sportfederaties die het decreet op een civieke manier naleven. Door de gebrekkige uitbetaling van de jaarlijkse toelagen zijn ze dikwijls niet in staat om hun personeel te betalen.

De VU neemt het niet dat in de Raad van Bestuur van BLOSO vertegenwoordigers zetelen van sportfederaties die weigeren te splitsen zoals de Unitaire Belgische Voetbalbond en de Belgische Motorrijdersbond, tevens ook lid van het unitaire BOIC. Zo wordt de Vlaamse Raad voor medisch verantwoorde sportbeoefenaars voorgezeten door een arts van het BOIC en zetelen eveneens twee BOIC-artsen in de disciplinaire commissie van deze Raad !

Het kan toch niet dat personen die de autonomie van het Vlaamse sportbeleid niet erkennen dit beleid mede bepalen als lid van een adviesorgaan of Raad van Bestuur. Bepaalde unitaire deskundigen zetelen in de Hoge Raad of de Raad van Bestuur om er de unitaire voorrechten te verdedi-

gen desnoods ten nadele van de Vlaamse federatie ! Wij hebben zitting in de Vlaamse Raad om de Vlaamse belangen te dienen, niet de Belgische belangen !

Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Minister, dames en heren collega's, wanneer wij nog enig respect opbrengen voor onze eigen Vlaamse wetgeving dan moet de nieuwe Vlaamse Hoge Raad voor de Sport werken conform het decreet van 2 maart 1977. En mogen er geen leden worden opgenomen van niet erkende sportbonden. Mijn amendement beoogt dus de correcte naleving van onze eigen Vlaamse wetten. Meer niet.

Tijdens de zitting van de Commissie voor Cultuur van 29 juni 1992 werd mijn bewering tegengesproken dat niet gesplitste sportbonden zoals de Belgische Voetbalbond en de Belgische Wielrijdersbond wel degelijk worden gesubsidieerd.

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, sta me toe de heer Caudron even te onderbreken. Ik heb met aandacht geluisterd naar de motivatie van zijn amendement. Dit sterkt mij in mijn overtuiging dit amendement niet goed te keuren. De heer Caudron zaait verwarring door sportbeoefening op het terrein te vermengen met politiek. Er is een groot onderscheid tussen degenen die sport beoefenen op het terrein en degenen die de politiek bepalen.

De heer Peeters heeft gelijk wanneer hij zegt dat het decreet van 2 maart 1977 opnieuw moet worden bekeken. Een eerste vereiste is erkenning te ontkoppelen van subsidiëring. Wij moeten projecten subsidiëren en niet organisaties. Een project dat uitgaat van een unitair gestructureerde organisatie maar dat betrekking heeft op Vlaamse sportmensen, moet ook gesubsidieerd kunnen worden. Het is verkeerd een goed werkende organisatie eerst te willen splitsen alvorens tot subsidiëring over te gaan van de Vlaamse sportmensen die daarbij betrokken zijn. Wat goed functioneert,

Denys

moeten wij laten bestaan. Het heeft geen zin kunstmatig zaken op te dringen die ingaan tegen de wensen van de sportmensen zelf.

De heer J. Caudron : Mijnheer de Voorzitter, ik dank de heer Denys voor de uiteenzetting van zijn liberale opvatting in deze. Mijns inziens houdt het decreet van 2 maart 1977 niet de verplichting in om te splitsen, maar indien een organisatie weigert te splitsen kan zij niet worden erkend en derhalve ook niet gesubsidieerd worden. Dit schept problemen. Er zijn bonden die niet willen splitsen en toch erkend worden aangezien wij ze uitnodigen op een hoorzitting en ze subsidiëren. Ik denk onder meer aan de subsidie van 15 miljoen aan het BOIC. Dit druist in tegen de bepalingen van het decreet.

De heer A. Denys : Ik herhaal dat wij moeten beginnen met het uit elkaar halen van erkenning en subsidiëring. Een sportvereniging moet erkend kunnen worden. Dit heeft trouwens ook belang op internationaal vlak. Daarom hoeven die verenigingen echter niet te worden gesubsidieerd. Het automatisch koppelen van subsidiëren aan erkenning is fout. Indien wij projecten subsidiëren in plaats van organisaties en structuren, zullen wij zeer goed het onderscheid kunnen maken tussen subsidies die naar de Vlaamse sportmensen gaan en deze die niet naar Vlaamse sportmensen gaan.

De heer J. Caudron : Mijnheer Denys, heb ik het goed begrepen dat u het decreet van 2 maart 1977 wenst te herzien ?

De heer A. Denys : Inderdaad, mijnheer Caudron. Wij zullen een eigen voorstel indienen dat een grondige wijziging van het desbetreffende decreet beoogt.

De heer J. Caudron : Wij zullen die teksten lezen en ons dan beraden hoe wij daarop zullen reageren.

Tijdens de vergadering van de Commissie voor de Cultuur van 29 juni jongstleden werd mijn bewering tegengesproken dat niet-gesplitste

sportbonden wel degelijk worden gesubsidieerd. Zij ontvangen weliswaar geen cash geld. Heeft men echter reeds berekend wat de ordehandhaving en de wegomleggingen bij voetbal- en wielervedstrijden de Vlaamse Gemeenschap kosten ? Wordt het niet hoog tijd dat de Koninklijke Belgische Voetbalbond zelf opdraait voor de schade aangericht ingevolge het voetbalhooliganisme ? Tot nu toe betaalt de belastingbetaler voor de misdadige uitpattingen van dit canaille. Of is het gebruik van onze Vlaamse wegen misschien geen vorm van subsidiëring van de niet gesplitste Koninklijke Belgische Wielrijdersbond ? Wij menen van wel.

Zowel in de Werkgroep Sport van de Vlaamse Raad als in de Commissie voor de Cultuur werd mijn amendement bij artikel 9 verworpen. Tijdens de vergadering van de Hoge Raad haalde het nochtans een meerderheid. Mogen wij hopen dat de Vlaamse Raad het voorbeeld van de Hoge Raad volgt ? Dit zou een verstandige beslissing zijn.

De Voorzitter : De heer Pierco heeft het woord.

De heer L. Pierco : Mijnheer de Voorzitter, ik wens nog iets toe te voegen aan de uitspraken van de heer Denys.

Deze bespreking handelt duidelijk over de samenstelling van de Hoge Raad voor de Sport. Ik meende dat vooral de deskundigheid van de personen die erin zitting moeten hebben, primeerde. Men kan alleen maar verwachten dat dezen deskundige adviezen verstrekken indien de Raad is samengesteld uit bevoegde personen.

Bovendien zullen zij, indien gevraagd om een advies over een bepaald ontwerp of voorstel van decreet of indien zij zelf spontaan advies geven, dit niet doen in functie van vertegenwoordiger van hun federatie.

Het zou onaanvaardbaar zijn, mochten de grote sportdisciplines, zoals voetbal, basketbal en wielrennerij — waarvan de federaties inderdaad niet zijn gesplitst, maar daartoe kan men hen niet verplichten en zij krijgen dan

evenwel geen subsidie — geen deskundige vertegenwoordigers naar de Raad mogen sturen, hoewel zij tot de meest populaire sporten zowel bij jongeren als bij ouderen behoren.

De Voorzitter : De heer Caudron heeft het woord.

De heer J. Caudron : Mijnheer de Voorzitter, wanneer de vertegenwoordigers van de unitaire bonden alles op alles zetten om de unitaire belangen te verdedigen tegen de Vlaamse belangen, dan zijn zij daar niet op hun plaats. *(Twistgesprekken tussen de heren L. Pierco, A. Denys en J. Caudron)*

De Voorzitter : Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, collega's, op mijn beurt dank ik de verslaggever, de heer Cauwenberghs, voor zijn uitvoerig verslag en voor de bijkomende mondelinge toelichting.

Met genoegen nam ik er nota van dat men vanuit de diverse fracties van oordeel is dat het mogelijk moet zijn op bepaalde ogenblikken voorrang te geven aan parlementaire voorstellen en dat hierbij gelukkig nog sprake kan zijn van samenwerking tussen een minister en het Parlement, vooral aangaande dergelijke belangrijke materies. Tevens verheug ik mij over de goede samenwerking tussen mijn medewerkers en de indieners van het voorstel van decreet.

Tot nu toe werkten wij nog steeds met een Hoge Raad voor de Sport met een nationale structuur. Op een bepaald ogenblik splitste deze Raad zich weliswaar in twee kamers. Nu gaan wij echter over tot de oprichting van een autonome Vlaamse Hoge Raad voor de Sport. Ik kan de heer Pierco geruststellen in die zin dat ik inderdaad zal waken over de autonomie en de onafhankelijkheid van deze raad.

Artikel 10 bepaalt dat het secretariaat van deze Raad is opgedragen aan het BLOSO. Dit kon niet anders, vermits de ambtelijke organisatie Sport en Openluchtlevens op basis van het decreet Bestuurlijk Beleid, is

Weckx

overgedragen aan de autonome parastatale BLOSO. Ter zake was dus geen andere oplossing mogelijk. U mag er echter van overtuigd zijn dat ik er van zeer nabij over zal waken dat de nieuwe Vlaamse Raad voor de Sport haar werkzaamheden autonoom zal kunnen vervullen.

Ik dank de heer Leo Peeters voor zijn betoog in verband met het gezamenlijk initiatief. Namens de Executieve verzoek ik dan ook het amendement van de heer Caudron niet goed te keuren. Daarover hebben wij trouwens met de heer Caudron uitvoerig gespraakt tijdens de vergaderingen van de Werkgroep Sport en van de Commissie voor de Cultuur. Al zal ik hem hiervan niet kunnen overtuigen, toch meen ik dat de heer Caudron een foutieve redenering maakt wanneer hij zegt dat niet gesplitste sportbonden door de Vlaamse Gemeenschap of door BLOSO worden gesubsidieerd op basis van het decreet van maart 1977. Dat is niet het geval en ik heb dat proberen aan te tonen met juridische argumenten die trouwens ook in het verslag werden overgenomen. Ik zal dat hier nu niet herhalen. Hetgeen de heer Caudron aanhaalt in de motivering van zijn amendement is niet juist, althans niet op basis van het decreet van maart 1977.

Mijnheer Peeters, uiteraard heb ik er geen enkel bezwaar tegen dat het decreet van maart 1977 grondig zou worden herzien, temeer daar het moment hiertoe opportuun is aangezien wij inderdaad reeds in 1992 zijn. Ik ben trouwens bereid hieraan mijn medewerking te verlenen. Op juridisch vlak wil ik echter duidelijk herhalen dat geen unitaire bonden door de Vlaamse Gemeenschap worden gesubsidieerd op grond van het decreet van maart 1977. Wel is er de dotatie aan het BOIC, die trouwens al lang bestaat en terecht, die echter niet wordt uitgekeerd op grond van het decreet van maart 1977, maar door BLOSO wordt betaald voor de opleiding van de topatleten voor de Olympische Spelen. In dat verband verzoek ik de Raad aldus het amendement van de heer Caudron te verwerpen dit ingevolge de motivatie die

ik heb aangebracht. Voor het overige hoop ik dat het decreet met een grote consensus zal worden goedgekeurd.

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? **(Neen)**

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet van de heren Schellens, Leo Peeters, Cauwenberghs, Van Mechelen en Caudron houdende oprichting van een Vlaamse Hoge raad voor de Sport.

De door de Commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

HOOFDSTUK 1

Inleidende bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet.

— **Aangenomen.**

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° de Hoge Raad : de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport ;

2° het BLOSO : het Commissariaat-generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en de Openlucht recreatie, opgericht bij artikel 34 van het decreet van 12 december 1990 betreffende het bestuurlijk beleid ;

3° het Vlaams Sportfonds : het Vlaams Sportfonds opgericht bij het decreet van 31 mei 1989 houdende oprichting van een Vlaams Sportfonds.

— **Aangenomen.**

HOOFDSTUK II

Oprichting, taak en werking

Artikel 3

Binnen de Vlaamse Gemeenschap wordt de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport opgericht.

— **Aangenomen.**

Artikel 4

§ 1. De Hoge Raad heeft tot taak het verstrekken van advies over alle aangelegenheden inzake lichamelijke opvoeding en ontwikkeling, sport en openlucht recreatie, en over aangelegenheden die hiermee verband houden.

§ 2. De Hoge Raad verstrekt zijn adviezen :

1° op eigen initiatief of op verzoek van de Vlaamse Executieve, of een lid ervan, in het bijzonder de Gemeenschapsminister bevoegd voor de lichamelijke opvoeding, de sport en het openlucht leven ;

2° op verzoek van de Vlaamse Raad ;

3° op verzoek van de Raad van Bestuur van het BLOSO.

— **Aangenomen.**

Artikel 5

§ 1. De Vlaamse Executieve is verplicht het advies van de Hoge Raad in te winnen over :

1° elk voorontwerp van decreet en elk ontwerp van organiek of reglementair besluit aangaande de in artikel 4, § 1 vermelde aangelegenheden ;

2° telkens een decreet of besluit bepaalt dat de Hoge Raad om advies gevraagd moet worden.

§ 2. De raad van bestuur van het BLOSO kan jaarlijks vooraf het advies van de Hoge Raad inwinnen over :

1° de ontwerp-begroting van het BLOSO ;

Voorzitter

2° de aanwending van het Vlaams Sportfonds.

§ 3. De in § 1 en § 2 bedoelde adviezen worden verstrekt binnen drie maanden na ontvangst van de aanvraag.

In uitzonderlijke of spoedeisende gevallen kan door de aanvrager, mits uitdrukkelijke motivatie, een kortere termijn voor het verstrekken van het advies bepaald worden, zonder dat deze termijn minder dan veertien dagen mag bedragen. Indien binnen de gestelde termijn geen advies wordt uitgebracht, wordt het geacht te zijn gegeven.

— **Aangenomen.**

Artikel 6

De adviezen van de Hoge Raad zijn met redenen omkleed. Bij elk advies wordt de uitslag van de stemming gevoegd. Wanneer geen unaniem advies kan worden gegeven, worden de verschillende standpunten van de leden in het advies vermeld.

— **Aangenomen.**

Artikel 7

De Hoge Raad stelt jaarlijks een verslag op over zijn werkzaamheden. Dit verslag wordt medegedeeld aan de Vlaamse Raad, de Vlaamse Executieve en de raad van bestuur van het BLOSO.

— **Aangenomen.**

Artikel 8

De Hoge Raad stelt een huishoudelijk reglement op, dat aan de goedkeuring van de Vlaamse Executieve wordt voorgelegd.

— **Aangenomen.**

HOOFDSTUK III

Samenstelling

Artikel 9

§ 1. De Hoge Raad is samengesteld

uit tweeëndertig leden, waaronder een voorzitter en een ondervoorzitter, die door de Vlaamse Executieve worden benoemd.

Hun mandaat duurt vier jaar en is hernieuwbaar.

§ 2. De voorzitter wordt gekozen uit onafhankelijke en inzake lichamelijke opvoeding en ontwikkeling, sport en openluchtrecreatie bijzonder bevoegde personen die geen leidende functie bekleden in een sportorganisatie, van welke aard ook, die door de Vlaamse Gemeenschap gesubsidieerd wordt. De voorzitter heeft stemrecht.

§ 3. De ondervoorzitter en de leden worden gekozen vanwege hun bijzondere deskundigheid in en vertrouwdheid met de lichamelijke opvoeding en ontwikkeling, sport en openluchtrecreatie. Ten minste één lid behoort tot het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

§ 4. Een lid van de Hoge Raad kan niet tegelijkertijd lid zijn van de raad van bestuur van het BLOSO of deel uitmaken van het BLOSO-personeel.

Op dit artikel is er een amendement van de heer Caudron dat luidt als volgt :

Een nieuwe § 5 toevoegen die luidt als volgt :

„§ 5. Het lidmaatschap van de Hoge Raad is onverenigbaar met een functie in een door de Vlaamse Gemeenschap niet erkende sportfederatie.“.

De stemmingen over artikel 9 en het amendement op dit artikel worden aangehouden.

Artikel 10

Het secretariaat van de Hoge Raad wordt waargenomen door één of meer personeelsleden daartoe door het BLOSO aangewezen.

In de jaarlijkse begroting van het BLOSO worden de vereiste werkingskredieten van de Hoge Raad opgenomen.

— **Aangenomen.**

HOOFDSTUK IV

Slotbepalingen

Artikel 11

De artikelen 16, 17, 18, 19 en 20 van de wet van 26 juni 1963 betreffende de aanmoediging van de lichamelijke opvoeding, de sport en het openluchtlevens en het toezicht op de ondernemingen die wedstrijden van weddenschappen op sportuitslagen inrichten, gewijzigd bij de wetten van 4 juni 1971 en 28 december 1973, worden opgeheven voor wat de Vlaamse Gemeenschap betreft.

— **Aangenomen.**

Artikel 12

Dit decreet treedt in werking op 1 januari 1993.

— **Aangenomen.**

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 15 uur de hoofdelijke stemming over het gehele voorstel van decreet houden.

INTERPELLATIES (Regl. art. 76)

Interpellatie van mevrouw L. Maximus tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de financiële toestand inzake kinderopvang

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Maximus tot mevrouw Demeester-De Meyer, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de financiële toestand inzake kinderopvang.

Mevrouw Maximus heeft het woord.

Mevrouw L. Maximus (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, me-

Maximus

vrouw de Minister, collega's. Het zal u, mevrouw de Minister, bevoegd voor deze materie niet ontgaan zijn dat een aantal kinderdagverblijven zich op dit ogenblik in een benarde financiële situatie bevinden, waardoor de kwaliteit van de opvang, die toch ontzettend belangrijk is — het gaat immers om opvoeding van kinderen — in het gedrang komt. Het probleem zou zich niet beperken tot Brussel waar de Vlaamse kinderdagverblijven moeten optornen tegen de meer gesubsidieerde Franstalige crèches, er zijn ook klachten vanuit geheel Vlaanderen. Een en ander zou te wijten zijn aan het te beperkt gesubsidieerd pedagogisch en verzorgingskader waardoor sommige kinderdagverblijven een halve of volledige bijkomende kracht ten laste moeten nemen van de werkingskosten die zij volledig zelf moeten dekken met het deel van de ouderbijdragen dat hen na de verrekening toekomt vanwege Kind en Gezin.

Deze toestand, gekoppeld aan het feit dat in 1991 niet minder dan 110 miljoen frank boni na de verrekening in de kas van Kind en Gezin overbleef, is niet van aard om de gemeenten te bedaren.

Het is immers nooit de bedoeling geweest dat, na de solidariteitsverrekening naar de kinderdagverblijven toe, die in kansarme buurten gelegen zijn en dus lagere ouderbijdragen ontvangen, belangrijke sommen op te moeten bij Kind en Gezin.

Het gaat om bijdragen van ouders, die een beroep doen op kinderopvang en die aldus een aandeel betalen in de verzorging van hun kind. Zij hebben dus recht op kwaliteit in functie van hun aandeel in de kostprijs. Bovendien aanvaarden zij ook het solidariteitsbeginsel dat aan de basis ligt van de verrekening.

Het aanleggen van belangrijke reserves op die post is evenwel onaanvaardbaar. Het wordt natuurlijk verleidelijk die reserves aan te wenden om nieuwe opvangmogelijkheden te creëren, maar dat is evenzeer onaanvaardbaar.

De uitbouw van kinderopvangmogelijkheden kan niet worden gefinancierd met de bijdragen van de ouders, die vandaag hun kinderen om beroepsredenen moeten plaatsen.

De opvangstructuren moeten ten laste vallen van de ruime solidariteit van degenen die een beroep doen op arbeidskrachten.

Het is dus duidelijk dat in de eerste plaats de subsidiëeringswijze in haar geheel moet worden bekeken.

Uit de diverse brieven die de betrokken kinderdagverblijven ontvangen hebben van de Administrateur-generaal van Kind en Gezin blijkt trouwens dat de huidige subsidiëeringswijze van de opvangvoorzieningen ook door zijn organisatie als niet meer aangepast wordt bestempeld.

In een interview dat de heer Vandenberghe aan een krant heeft toegestaan, geeft hij, ik citeer : grif toe dat door de verhoging van de ouderbijdragen het vet van de soep op het bord van Kind en Gezin terechtkomt, einde citaat.

De zuivere indexering van de aan de kinderdagverblijven, na de verrekening teruggestorte ouderbijdragen, lijkt niet te volstaan, vermits het globale bedrag van de werkingskosten in 1991 niet minder dan 8,1 ten honderd hoger ligt dan in 1990.

Dit is niet verwonderlijk als men weet dat in de werkingskosten, naast onder meer de voeding en het verzorgingsmateriaal, ook de personeelslast begrepen is met betrekking tot het onderhouds- en keukenpersoneel. Daarbij komt voor een aantal instellingen, zoals gezegd, de loonlast voor het noodzakelijke, maar niet gesubsidieerd verzorgend en pedagogisch personeel.

Kinderdagverblijven zijn immers niet alleen de strikte acht uur per dag open, maar moeten zich aanpassen aan de noden van de ouders.

Een bijkomende negatieve factor is het feit dat er ook geen compensatie is voor de ontbrekende ouderbijdragen ingevolge de afwezigheid van een aantal kinderen wegens ziekte of andere omstandigheden.

Mevrouw de Minister, de discussie die de eerstvolgende maanden op nationaal niveau zal moeten worden gevoerd, wanneer de nieuwe reglementering inzake nachtarbeid voor mannen en vrouwen aan bod zal komen, vereist bovendien een coördinatie met de Gewesten omdat één van de belangrijke omkaderingsvoorwaarden voor nacht- en ploegenarbeid kinderopvang zal zijn.

Het zal voor iedereen duidelijk zijn dat een globale aanpak noodzakelijk is, en zich niet zal kunnen beperken tot de dringende aanpassing van de subsidiëring.

In het licht van de opstelling van de begroting van 1993 leek het mij dan ook nuttig dit probleem onder de aandacht te brengen van u, mevrouw de Minister, maar ook van alle collega's omdat het een veel groter impact heeft dan veelal wordt aangenomen.

Als de Vlaamse economie een beroep doet op meer vrouwelijke en meer flexibele mannelijke en vrouwelijke arbeidskrachten, dan moet het uitbouwen van een betaalbaar en flexibel systeem van kinderopvang, dat aan de noodzakelijke kwaliteitsnormen beantwoordt en bovendien ook financieel leefbaar is tot één van de topprioriteiten van de Vlaamse Regering behoren. Het overleg met de industrie over de financiering moet dringend op gang worden gebracht, indien dit niet reeds is gebeurd.

Mevrouw de Minister, het zou bovendien nuttig zijn te vernemen of de studies, die u ter voorbereiding van uw begroting hebt laten uitvoeren, zijn afgerond en wanneer u de noodzakelijke aanpassingen zult kunnen laten aanbrengen.

De Voorzitter : De heer Anthuenis heeft het woord.

De heer G. Anthuenis (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Minister, collega's, dat deze Executieve niet uitblinkt door een stevige eensgezindheid in het naar buiten komen met voorstellen, hebben tal van voorvallen in haar korte bestaansperiode reeds ten overvloede duidelijk gemaakt. De Ministers

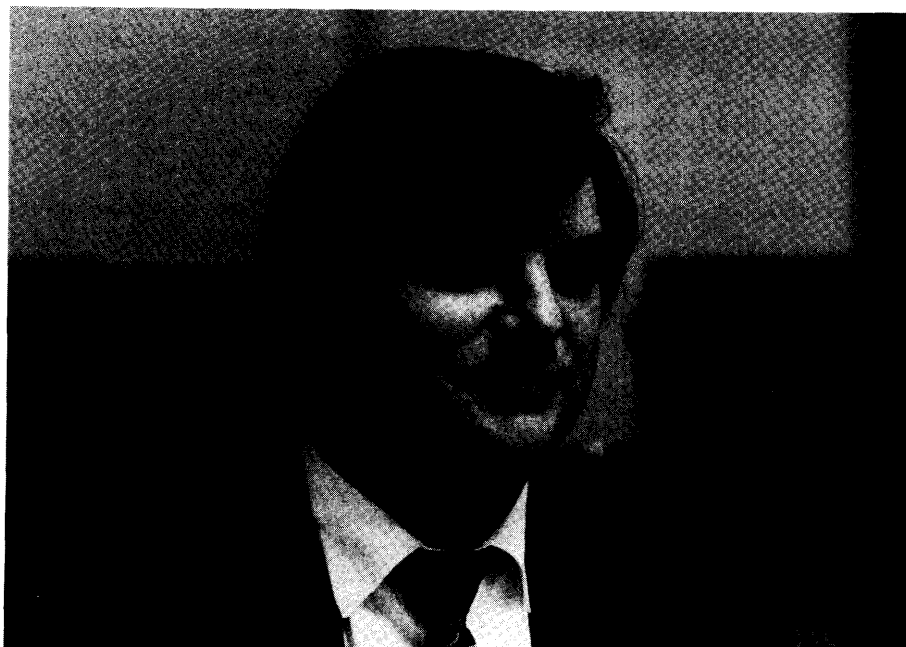
Anthuenis

Kelchtermans en De Batselier over het vroegere milieubeleid, Kelchtermans en Sauwens over het laten sponsoren van het wegenonderhoud, Kelchtermans en Demeester over de schuldovername van de stad Antwerpen, de voltallige Executieve tegenover mevrouw Demeester over het migrantenstemrecht, zijn allemaal voorbeelden van ministeriële onenigheid. Vandaag, collega's, is nog zo een dispuut in de maak, meer bepaald met betrekking tot de buitenschoolse kinderopvang.

Nog door de vorige Executieve werd een ronde-tafelconferentie opgestart die een advies aan de opdrachtgevende Minister, bevoegd voor Welzijn en Gezin, moest verstrekken. Eind vorige week werd uiteindelijk een verdeeld advies gegeven dat door verschillende instanties, onder wie de Minister van Cultuur, niet wordt gesteund.

Het advies strekt ertoe aan de ene kant meer middelen uit te trekken voor bestaande initiatieven van scholen, kinderdagverblijven, jeugdwerk enzovoort, maar pleit er aan de andere kant ook voor nieuwe Centra voor Buitenschoolse Opvang op te richten. Indien dit advies gevolgd wordt, laten de problemen zich al raden : bestaande initiatieven die goede resultaten geven dreigen op die manier ingekapseld of verdrongen te worden door de nieuwe centra. Bovendien is de kans ook reëel dat op sommige plaatsen initiatieven worden opgestart waar de nood zich niet of niet in grote mate manifesteert. Omdat de initiatieven niet van onderuit zullen groeien, maar eigenlijk van bovenaf worden opgelegd, groeit het risico dat men niet de beoogde resultaten zal bereiken, of, om het met de woorden van de Katholieke Jeugd-raad te zeggen, de nieuwe centra zullen meer opvang teniet doen dan dat ze er creëren.

Ik zou daarom in eerste instantie van de Minister willen vernemen of de Executieve zich reeds heeft beraden over de problematiek van de buitenschoolse opvang, en wat eventueel de inhoud is van genomen beslissingen



SP- Volksvertegenwoordiger L. Peeters, mede-indiener van het voorstel van decreet houdende oprichting van een Hoge Raad voor de Sport

ter zake. Direct daarop aansluitend zou ik graag de houding van de Minister kennen ten aanzien van het verstrekte advies en willen weten of zij aan de Executieve zal voorstellen het advies te volgen.

Het lijkt mij immers geen sinecure, aangezien zoals ik reeds zei, de Minister van Cultuur een minderheidsadvies heeft gegeven, vanuit de overweging dat de bevoegdheid over de vrijetijdsbesteding van kinderen ouder dan zes jaar aan hem wordt onttrokken. Door de bevoegdheid voor de erkenning en subsidiëring van de nieuwe centra te laten ressorteren onder Kind en Gezin, kan deze instelling haar mastodont-allures nog grotere vormen doen aannemen. De bepaling van het oprichtingsdecreet van de instelling, meer bepaald artikel 3 § 1; dat stelt dat de instelling zich in hoofdzaak richt op kinderen tot de leeftijd van drie jaar, krijgt steeds minder inhoud. Ik wil u daarom vragen, mevrouw de Minister, of u van mening bent dat de geest van het oprichtingsdecreet wordt geschonden wanneer Kind en Gezin zich gaat inlaten met de buiten-

schoolse opvang van kinderen ouder dan 6 jaar. Het is mijn overtuiging dat dit inderdaad het geval is. Ik ben van mening dat de kinderopvang nauwere banden heeft met het arbeidsbeleid dan met het cultuurdepartement, of zelfs met de welzijnszorg. Een aantal buitenlandse voorbeelden en onderzoeksresultaten sterken mij daarin. Ik denk bijvoorbeeld aan een Nederlandse advertentie van een ziekenhuis dat full-time personeel poogt aan te trekken door in ruil in te staan voor een full-time opvang van de kinderen. Ik denk ook aan het resultaat van een Amerikaans wetenschappelijk onderzoek dat het four o'clock syndroom vaststelde met als belangrijkste symptoom een beduidend concentratieverlies bij werkende ouders met kinderopvangproblemen rond het tijdstip dat de school gedaan is. Naar mijn gevoel zijn dit voldoende argumenten die ervoor pleiten om de kinderopvang nauwer te laten aansluiten bij het arbeidsbeleid.

De Voorzitter : Minister Demeester-De Meyer heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, collega's, ik ben mevrouw Maximus en de heer Anthuenis dankbaar voor het feit dat ik deze morgen naar het Vlaams Parlement mocht komen. Het geeft mij de gelegenheid aan die collega's die denken dat ik de weg naar dit huis zou verloren zijn, te zeggen dat zij zich vergissen.

De heer A. Denys : Ik heb dit inderdaad in de krant gelezen.

Minister W. Demeester-De Meyer : Niets is minder waar. Ik hou van dit huis, en ik zou ook zeggen van zijn volk maar ik zal het maar bij het huis laten, en ook van mijn fractie. Wie zou van dit huis houden waar hij of zij — maar laat mij bescheiden zijn — is groot geworden.

De heer A. Denys : U wil alleen maar zeggen dat de heer Van Hecke ongelijk heeft !

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer de Voorzitter, het is juist dat de weg vinden naar dit huis wanneer de parlementsleden hun Vlaamse dagen organiseren, voor mij gemakkelijker is. Gisteren was ik hier als nationaal parlements lid, vandaag als Vlaams Minister. Gisteren controlerend, vandaag uitvoerend. Dit is heel moeilijk, en dan is het niet alleen een kwestie van het opzetten van een of ander petje.

Mijnheer de Voorzitter, collega's, dit laat mij toe zeer kort te pleiten voor een snelle afschaffing van het dubbelmandaat. Dit zou de gemoederen in deze omstandigheden wellicht bedaren.

Terwijl ik in de Vlaamse Regering de Vlaamse centen van de Vlaamse mensen moet verdedigen, moet ik in het nationaal Parlement een meerderheid sterk maken. Ik wil wel proberen mijn ene helft naar de Vlaamse Regering te sturen en mijn andere helft naar het nationaal Parlement, maar ik heb altijd moeite om te kiezen welke helft. Het is dus dringend dat de dubbelzinnigheid verdwijnt en dat wij weten welk deel van de bevoegdheden en welk deel van de bevolking wij op een bepaald ogenblik verdedigen.

Mijnheer de Voorzitter, ik wil mij nu ten grond wijden aan de kinderopvang in Vlaanderen. Ik zou graag ingaan op de verschillende vragen die door beide collega's zijn geformuleerd.

De subsidiëring van de kinderdagverblijven door Kind en Gezin wordt geregeld door het Executievebesluit van 21 december 1983 en bevat verschillende aspecten. Twee belangrijke aspecten zijn, enerzijds, de rechtstreekse subsidiëring en, anderzijds, de subsidiëring van de werkingskosten.

Zoals mevrouw Maximus terecht heeft gezegd, gaat de rechtstreekse subsidiëring vooral naar de bruto-wedden van het opvoedend en het verzorgend personeel. Deze rechtstreekse subsidiëring bedroeg in 1991 globaal anderhalf miljard voor 2210 personeelsleden. De subsidiëring van de werkingskosten bedroeg in 1991 globaal 523 miljoen frank ; dit is per kindercrèche in Vlaanderen gemiddeld een bedrag van ongeveer 2,5 miljoen frank.

Het specifieke bij de subsidiëring van de werkingskosten — dus niet van de personeelskosten, want daarover zijn wij het eens — is dat deze subsidies niet rechtstreeks door Kind en Gezin aan de kinderdagverblijven worden betaald, maar dat de instellingen hun werkingskosten mogen putten uit de ouderbijdragen die deze kinderdagverblijven innen. Indien nadien blijkt dat de inkomsten uit de ouderbijdragen lager liggen dan de werkingstoe-lagen waarop een kinderdagverblijf recht heeft, worden die door Kind en Gezin bijgepast. Liggen de ouderbijdragen in een bepaalde instelling daarentegen hoger dan de werkingstoe-lagen, dan moet de instelling dit supplementair gedeelte aan Kind en Gezin doorstorten. Het is over deze belangrijke bedragen dat mevrouw Maximus het heeft.

Misschien toch even onderstrepen dat het verrekeningssysteem, zoals wij het thans kennen, wel een bepaald aantal voordelen heeft.

Ten eerste, het is een systeem gebaseerd op solidariteit.

U hebt er terecht op gewezen dat de inkomens in sommige gebieden van Vlaanderen en bijgevolg ook de ouderbijdragen aan de crèches lager liggen en daardoor de minimale werkingskosten niet volledig dekken. Er zijn echter ook kinderkribben waar de ouderbijdragen hoger liggen.

De ouderbijdragen variëren van 60 tot 516 frank per dag ; de gemiddelde ouderbijdrage bedraagt 351 frank in een crèche en 264 frank in een peuterspeelplaats.

Dit solidariteitsmechanisme biedt zeer belangrijke voordelen en wij moeten het met enkele correcties behouden.

Ten tweede laat het verrekeningssysteem toe dat er soepel wordt gereageerd op de noden van de instellingen. Dit systeem ontlast Kind en Gezin van daadwerkelijke subsidiëring en laat toe dat de instellingen hun werkingskosten rechtstreeks met de ouderbijdragen dekken. De instellingen moeten dus niet instaan voor een voorfinanciering noch pre-financiering. De toelage voor de werkingskosten van een crèche in Vlaanderen bedraagt gemiddeld 2,5 miljoen frank. Het verrekeningssysteem is volgens mij een goede zaak en we hebben er belang bij om dit systeem te behouden.

Mevrouw Maximus, ik geloof niet dat uw vraag betrekking had op het systeem zelf. Voor welke problemen moeten wij dan naar oplossingen zoeken ?

Door de stijging van de inkomens en de eruit voortvloeiende verhoging van de ouderbijdragen is ook de totale massa aan inkomsten uit ouderbijdragen groter geworden. In 1991 hebben de kinderdagverblijven meer dan 635 miljoen aan ouderbijdragen geïnd.

We moeten daar wel aan toevoegen dat dit bedrag voor 80 ten honderd aftrekbaar is van de belastingen ; het gaat hier dus niet om een integrale bijdrage van de ouders.

Door die stijging worden de kinderdagverblijven geconfronteerd met hogere stortingen aan Kind en Gezin.

Demeester-De Meyer

Voor 1991 beliepen de doorstortingen 110 miljoen frank of gemiddeld 529.000 frank per instelling. Het spreekt voor zich dat de kinderdagverblijven dit half miljoen liever aan de 2,5 miljoen werkingskosten zouden toevoegen. Het ongenoegen komt wellicht hieruit voort. Te meer, daar de toelagen voor de werkingskosten de evolutie van de index niet volgen. Op 1 januari 1992 werden deze werkingsstoelagen wel met 20 miljoen verhoogd. Gezien het overschot van 110 miljoen, ontstaat er een vraag bij de kinderdagverblijven.

Het is juist dat de werkingstoelagen aan de kinderdagverblijven ook na 1989 niet meer werden geïndexeerd. We zullen moeten nagaan of we niet tegemoet moeten komen aan bepaalde noden van de instellingen, zonder evenwel een echte indexering toe te passen.

De Vlaamse Regering wil de nadruk leggen op de uitbreiding van het aantal kinderdagverblijven ; dat is onze prioriteit en wij pogen daartoe zoveel mogelijk middelen ter beschikking te stellen.

Mevrouw Maximus, u hebt gezegd dat de uitbreiding van de kinderopvang niet mag worden verhaald op de hogere inkomens van de ouders.

Wij zijn echter van mening dat we de gulden middenweg moeten bewandelen : gezien de nood aan kinderdagverblijven moet de Vlaamse Regering inspanningen leveren, maar gezien de fiscale aftrekbaarheid van de ouderbijdragen mag ook op de solidariteit van de ouders een beroep worden gedaan.

De totale uitbreiding van de dagopvang, die de jongste drie jaar spectaculair is geweest, kost op het ogenblik op jaarbasis 564 miljoen. Dit is inderdaad een effectieve stijging en betekent ook een stijging voor het budget van de Vlaamse Gemeenschap. Deze 564 miljoen wordt immers voor 110 miljoen gedekt door de bijdragen van de ouders en voor 454 miljoen door de dotatie aan Kind en Gezin, met andere woorden door Vlaamse overheidsmiddelen. In de

begroting 1993 plant Kind en Gezin inderdaad meer uitgaven voor de uitbreiding van de dagopvang. Aangezien wij moeten werken met budgettaire limieten en de vraag naar opvangmogelijkheden blijft stijgen, moeten wij correct overleggen op welke manier deze uitbreiding het best kan worden betaald. De werkingskosten zijn de jongste jaren inderdaad gestegen, wellicht iets sterker dan de werkingstoelagen. Bovendien is de situatie in de kinderdagverblijven de jongste jaren sterk gewijzigd, omdat er voor het personeel bijkomende vakantiedagen werden gecreëerd in uitvoering van de CAO, omdat de arbeidsduur per week van 40 naar 38 uur verminderde, omdat de druk op de kinderdagverblijven voor ruimere openingsuren sterk is gestegen en omdat het streven van Kind en Gezin naar meer kwaliteit en vorming van het personeel bijkomende inspanningen vraagt. Al deze factoren veranderen de werking en de personeelsomkadering van Kind en Gezin en de overheid moet dan ook de juiste oplossingen zoeken, rekening houdend met de budgettaire limieten waarin wij ons voortdurend moeten bewegen.

Ik heb met Kind en Gezin en met de sociale partners informele vergaderingen georganiseerd. In september zal ik het hele proces afronden en in overleg met Kind en Gezin en de sociale partners zoeken naar de beste uitbreidingsmogelijkheden voor de kinderopvang en een juist evenwicht tussen de bijdragen van de ouders en van de overheid.

Mijnheer Anthuenis, u hebt opnieuw een verhaaltje over het gebrek aan eensgezindheid opgehangen. Ik wil dit relativiseren. Men komt daar altijd op terug. Het gebeurt nu eenmaal wel eens dat men wat vermoeid is en iets zegt dat niet zo vriendelijk is. De volgende dag is dat echter over en is men weer de beste vrienden. U hebt de concrete vraag gesteld hoe de Executieve zal reageren op het verslag van de ronde-tafelconferentie over buitenschoolse opvang. Ik heb het verslag officieel eergisteren gekregen en heb het een eerste keer doorgenomen. Ik ben op het ogenblik bezig om een nota voor te berei-

den die ik volgende week aan de Executieve zal voorleggen. Het was inderdaad een goed initiatief van mijn voorganger om alle betrokken instanties rond de tafel te brengen. Op basis van de besluiten van de conferentie zal ik voorstellen formuleren waarover ik met de belangrijkste betrokken collega's zal discussiëren. Ik denk hierbij aan de Ministers van Onderwijs, Sociale Zaken en Tewerkstelling, Cultuur en Welzijn en Gezin. Wij zullen allen het rapport lezen en bekijken wat er binnen de budgettaire ruimte kan worden gecreëerd. Het staat vast dat bestaande goede initiatieven niet zullen worden afgeremd en dat wat van onderuit groeide, kansen moet krijgen. Wellicht moeten de verschillende initiatieven worden gecoördineerd. Alvoorts ik u echter concreet kan antwoorden, moeten wij het overleg en de verstandhouding binnen de Vlaamse Regering de kans geven te bepalen welk plan zal worden uitgewerkt voor een definitieve oplossing voor naschoolse kinderopvang. **(Aplaus bij de CVP)**

De Voorzitter : Mevrouw Maximus heeft het woord.

Mevrouw L. Maximus : Mijnheer de Voorzitter, ik dank de Minister voor haar toelichting. Zij zal met mij echter moeten toegeven dat er een en ander schort. Ik weet ook dat de ouderbijdrage via de belastingaftrek wordt verlaagd en gespreid, maar de burger in ons land is met al deze mechanismen niet vertrouwd. Men kan ook niet loochenen dat de ouders blijkbaar een té hoge bijdrage betalen, vermits die in Kind en Gezin wordt opgepot. Het is niet verwonderlijk dat de ouders de indruk krijgen dat zij voor de uitbouw van de kinderopvangstructuren moeten opdraaien. Voor de duidelijkheid van de financiering is het daarom beter de ouderbijdrage te herzien — als zou blijken dat inderdaad te veel wordt betaald — of een eventueel aanvaardbaar overschot voor de verbetering van de personeelsomkadering te gebruiken.

Ik kan best begrijpen dat de studie van de Minister mogelijk tot de conclusie zal komen dat de huidige per-

Maximus

soneelsomkadering volstaat en dat aan het verlangen van de crèches om het steeds beter te doen niet onmiddellijk moet worden tegemoet gekomen. De studie van de Minister kan alleszins een belangrijk beleidsinstrument worden. Als daaruit zou blijken dat de ouderbijdrage te hoog ligt dan pleit ik voor een herziening van de financiering. Een financiering die voor de ouders en voor het bredere publiek duidelijk is, zodat men zoals nu, voor het feit dat ouders blijkbaar te veel betalen, niet steeds de ingewikkelde uitleg moet geven dat dit teveel via de belastingsaftrek gedeeltelijk wordt gecompenseerd en de lasten aldus over een grotere massa worden gespreid. De politiek moet voor de burger duidelijk zijn, zodat de veelal ongegronde ontevredenheid, die dikwijls voortkomt uit een verkeerd begrip van de situatie, wordt weggewerkt. Zowel voor de subsidiëring als voor de ouderbijdrage pleit ik dus voor een grotere duidelijkheid.

De Voorzitter : Minister Demeester-De Meyer heeft het woord.

Minister W. Demeester-De Meyer : Mijnheer de Voorzitter, voor alle duidelijkheid wil ik hier stellen dat het overschot, dat nu 110 miljoen bedraagt, niet wordt opgepot in Kind en Gezin, maar onmiddellijk opnieuw geïnvesteerd in het creëren van nieuwe kinderopvangplaatsen. Daarmee willen wij inderdaad aan mannen en vrouwen de kans bieden om op een correcte manier bij te dragen tot de economische ontwikkeling van het land. Er is geen enkele parastatale of andere Vlaamse instelling van openbaar nut die bezig is met potjes aan te leggen om ik weet niet welke zaken te realiseren. Alle overschotten worden geïnvesteerd in nieuwe kinderopvangplaatsen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Dames en heren, op verzoek van de Minister wordt de interpellatie van de heer Ulburghs tot Minister Kelchtermans over de nieuwe Noord-Zuid-verbinding A 24 verschoven naar de middagvergadering.

De heer Berben heeft het woord.

De heer P. Berben : Mijnheer de Voorzitter, ik had de bedoeling om mij aan te sluiten bij deze interpellatie en ik betreur dan ook dat deze zomaar plots is verschoven naar de middagvergadering. Mag ik weten vanaf welk ogenblik uw secretariaat hiervan op de hoogte was.

De Voorzitter : Mijnheer Berben, dat was alleszins voor dat u zich had ingeschreven.

De heer P. Berben : Mijnheer de Voorzitter, ik heb mij persoonlijk bij u zelf ingeschreven en u hebt mij over deze wijziging niets gezegd. Ondertussen heb ik mijn professionele afspraken van vanochtend eveneens verschoven naar deze middag, zodat ik onmogelijk nog op het ogenblik van de interpellatie aanwezig kan zijn. Ik betreur deze gang van zaken ten zeerste.

De Voorzitter : Mijnheer Berben, ik heb inderdaad een ernstige fout begaan door daaraan niet onmiddellijk te denken toen u zich bij mij kwam inschrijven.

De heer P. Berben : Het bezoek van de Koningin aan Limburg is toch al ruim tien dagen bekend en toen Minister Kelchtermans het verzoek ontving om hier vandaag aanwezig te zijn voor een interpellatie, had hij toch minstens kunnen meedelen dat dit voor hem onmogelijk was. Zo een werkwijze zou het werk van vele parlementsleden vergemakkelijken. Ondertussen moet ik betreuren dat ik zelf deze namiddag niet aanwezig kan zijn, maar ik zal aan collega Vautmans vragen deze tussenkomst in mijn plaats te houden.

De Voorzitter : Mijnheer Berben, ik heb het verzoek van Minister Kelchtermans pas gisteren ontvangen. De

interpellatie kan echter op een zeer vruchtbaar ogenblik, namelijk onmiddellijk na de stemmingen waarbij elk lid van de Raad toch geacht wordt aanwezig te zijn, worden gehouden. U zal dan toch minstens even aan het debat kunnen deelnemen.

INTERPELLATIES (Regl. art. 76) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer F. Van den Eynde tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de weigering om een klacht aan de Commissie Laakbare Praktijken over te maken

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van den Eynde tot de heer Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de weigering om een klacht aan de Commissie Laakbare Praktijken over te maken.

De heer Van den Eynde heeft het woord.

De heer F. Van den Eynde (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, artikel 41 van het decreet van 31 juli 1991 inzake onderwijs bepaalt in alinea 1 dat elke politieke activiteit en propaganda alsmede elke handelsactiviteit verboden zijn in de Gemeenschapsinstellingen van het Gemeenschapsonderwijs en het gesubsidieerd onderwijs.

Uit de bespreking van mijn interpellatie tijdens de vergadering der Voorzitters, blijkt dat niet heel veel leden ervan op de hoogte zijn dat artikel 42 van dit decreet bepaalt dat bij de Vlaamse Gemeenschap een Commissie Laakbare Praktijken is opgericht om de overtredingen van het hierboven vermelde artikel 41 te onderzoeken en voorstellen te doen tot het nemen van maatregelen of sancties. De klachten moeten naar de Minister van Onderwijs worden gestuurd.

Op 26 februari 1992 stuurde ik de

Van den Eynde

Minister van Onderwijs een aangetekende brief om klacht in te dienen tegen verschillende feiten in een Gentse sociale school, waar een themadag werd georganiseerd omtrent de multiculturele samenleving.

Mijn klacht ging over het feit dat het panel heel eenzijdig was, wat trouwens ook werd toegegeven door de socialistische schepen van de stad Gent in een interview met een Gentse krant. Ze ging ook over het feit dat in die school naar aanleiding van de dag zowel door mevrouw D'Hondt, Koninklijk Commissaris, als door de school zelf publiciteit werd gemaakt voor een betoging. Ze ging ook over het feit dat er in de school een stand was geplaatst waar handtekeningen werden verzameld tegen de jongste verkiezingsuitslag.

Men wil namelijk 470.000 handtekeningen verzamelen om het Vlaams Blok tegen te gaan. U weet dat de organisatie hiervan in handen is van een satellietorganisatie van de PvdA, die zich berucht heeft gemaakt door het verspreiden van de ideeën van Stalin en Mao Tse Toeng en zowel het regime van Ceausescu als de massamoord op Chinese studenten op het Tien-Amenn-plein verdedigen.

Er was naar mijn mening een duidelijke schending van het neutraliteitsprincipe van het onderwijs.

Ik heb die brief meer dan eens in herinnering gebracht bij de Minister, onder meer schriftelijk op 31 maart en mondeling tijdens een interpellatie, maar ik heb tot hiertoe nog helemaal geen antwoord gekregen.

Ik vraag mij af wat het lot zal zijn van de gewone burger die een klacht indient als een lid van de Vlaamse Raad na meer dan drie maanden nog geen antwoord heeft gekregen.

Ik had nochtans twee dagen voor deze klacht, namelijk op 24 februari 1991, een andere klacht ingediend met betrekking tot het tijdschrift Prik dat verspreid wordt door de leraars moraal in de cursus niet-confessionele zedenleer en waarin het Vlaams Blok er heel duidelijk werd van be-

schuldigd verbonden te zijn met de nationaal-socialistische concentratiekampen van de tweede wereldoorlog. Ik verzeker u dat dit artikel aan duidelijkheid niets te wensen overlaat.

Ik heb ook deze klacht meer dan eens in herinnering moeten brengen. Op 19 mei kreeg ik eindelijk een antwoord waarin ik echter met mijn klacht door Minister Van den Bosch zonder meer wandelen werd gestuurd. De Minister is volgens de brief immers van mening dat het dossier in Prik dat openlijk een lasterlijke aanval op het Vlaams Blok inhoudt voldoet aan de vooropgezette bedoelingen zowel van de doelstellingen van de cursus niet-confessionele zedenleer als van de resoluties van de permanente commissie van het schoolpact. De Minister is van mening dat de tekst een denkstoot vormt waarmee de leerlingen worden uitgenodigd in een gemeenschappelijk gesprek hun eigen visie te verwoorden en te toetsen aan deze van andere leerlingen.

Afgezien van het feit dat indien dit een denkstoot zou vormen — om de terminologie van de Minister te gebruiken — worden wij dagelijks geconfronteerd met massa's denkstooten. Er moet nogal wat worden gedacht in deze maatschappij . . .

Wat de Minister min of meer cryptisch stelt, komt erop neer dat het de bedoeling van de leraar moet zijn de leerlingen ertoe aan te sporen om samen met hem de politieke standpunten van hun medeleerlingen te controleren en, zo nodig, te corrigeren.

Verder stelt de Minister in dezelfde brief dat het de taak van de leraar eruit bestaat de kritische geest van zijn leerlingen te stimuleren om bij te dragen tot verdraagzaamheid in een pluralistische maatschappij.

Verder beweert de Minister nog dat het bewuste artikel de leerlingen voorbereidt op de confrontatie met de verrechtsing van de samenleving. Het is niet heel duidelijk wat met het begrip de verrechtsing van de maatschappij, wordt bedoeld. Sommigen vinden dat de maatschappij rechtser wordt omdat de jongeren de jongste

jaren heel dikwijls de voorkeur geven aan pak en das in plaats van blue jeans en T-shirts. Anderen zijn dan weer van mening dat de maatschappij rechtse tendensen vertoont omdat er minder seksuele permissiviteit zou zijn, terwijl nog anderen beweren dat er een verrechtsing is omwille van de verkiezingsuitslag.

Wanneer oud-strijders van 68 een verrechtsing vaststellen ondanks het feit dat zij de media en een groot deel van het onderwijs in hun greep hebben, dan stellen zij in feite vast dat de burgers toch nog altijd hun eigen gedacht hebben.

Wat er ook van zij, de Minister die zelf bij die oudstrijders van 68 thuis hoort, vindt dat het nodig is de schoolgaande jeugd hier op voor te bereiden. Het onderwijsdecreet spreekt hier nochtans nergens van en bijgevolg ben ik van mening dat ook hij de neutraliteit van dit onderwijs aan zijn laars lapt. In feite gaat het hier om zuivere indoctrinatie van de leerlingen.

Het gaat hier uitsluitend om klachten van het Vlaams Blok, de partij der paria's en ik weet dat heel wat collega's geneigd zullen zijn een en ander schokschouderend te aanhoren. Ik wil er echter hun aandacht op vestigen dat het hier niet alleen om de problemen van één politieke partij gaat, maar wel om de handhaving van wat er nog rest van politieke neutraliteit in ons onderwijs. Ik meen dat niemand in twijfel zal trekken dat deze politieke neutraliteit meer dan noodzakelijk is om een kwaliteitsonderwijs te waarborgen. Een niet-neutraal onderwijs is trouwens een van de eerste kenmerken van totalitaire regimes.

Denk maar aan de marxistische indoctrinatie die de leerlingen moesten ondergaan in de scholen van landen zoals de vroegere DDR.

Kenmerkend voor de totalitaire regimes is trouwens dat zij telkens hun indoctrinatie opbouwen rond een vijandsbeeld. In dit geval is dit het Vlaams Blok. Wat zouden jullie ervan zeggen indien morgen de pedagogen uit ons onderwijs de mening

Van den Eynde

zouden zijn toegedaan dat de christen-democratische tendens te sterk wordt in onze maatschappij en dat zij om dit te bestrijden aan hun leerlingen zouden proberen wijs te maken dat de christen-democraten ervan dromen, net zoals in de 16de eeuw, alle andersdenkenden op de brandstapel te brengen. Of dat zij van mening zijn dat er een socialisering van de maatschappij waar te nemen is en dat zij bijgevolg in hun pedagogische projecten hiertegen ten strijde moeten trekken door alle misdaden tegen de mensheid die door de marxistische dictatuur werden gepleegd en nog worden gepleegd in de schoenen van de SP te schuiven.

Wanneer zij het nodig vinden de liberalen te lijf te gaan kunnen zij dan nog aan hun leerlingen vertellen dat de PVV er van droomt de extreem-liberale toestanden van de 19de eeuw opnieuw te realiseren en bijvoorbeeld de vakbonden te verbieden en de stakersoptochten door het leger uit mekaar te laten schieten.

Het grote probleem is dat het decreet, dat de neutraliteit van het onderwijs op politiek vlak eist, in feite de zorg voor de handhaving van de neutraliteit in handen legt van de Vlaamse Executieve, met andere woorden in handen van de Minister van Onderwijs, in plaats van deze toe te vertrouwen aan een autonoom orgaan.

Degene die moet worden gecontroleerd, controleert zichzelf. Het is dus de Minister van Onderwijs die beslist of een klacht al dan niet naar de Commissie Laakbare Praktijken verwezen zal worden. De Minister kan dus de klachten ideologisch filteren of doodgewoon laten aanslepen. Uit de voorbeelden die ik hier aanbracht blijkt duidelijk dat dit in de realiteit ook gebeurt.

De ene klacht ging over het onderwijs in de stad Gent. Wij weten allemaal in welke politieke handen dat zit. De andere klacht was gericht tegen neo-clericalisme, want er is een bepaald soort humanisme dat zich meer en meer als een soort nieuwe kerk aandient en daar moet men af-

blijven want anders is men een ketter.

Bij het ontstaan van dit decreet heeft Filip Dewinter in deze Raad erop gewezen dat een en ander tot willekeur zou leiden en men weet het, de democratie eindigt waar willekeur begint. Men heeft hem jammer genoeg hierin niet gevolgd.

Er blijft de Vlaamse Raad, naar de mening van het Vlaams Blok, niet anders over dan de Executieve op de vingers te kijken, niet alleen omdat willekeur vanuit welke richting ook steeds verwerpelijk is, maar ook omdat het hier gaat om de kwaliteit van ons onderwijs.

Ik had dan ook van de Minister graag vernomen welke criteria hij aan de dag legt om te oordelen of een klacht al dan niet naar de Commissie Laakbare Praktijken verwezen moet worden, binnen welke tijd dit moet gebeuren en ook of er een soort rechtspraak bestaat met betrekking tot de gevallen waarin de betrokken Commissie van mening is dat de school zich niet aan de bepalingen van het decreet heeft gehouden.

Dit laatste vermeldt immers dat het de Executieve is die de sanctie bepaalt. Ook dit zou tot willekeur kunnen leiden.

Graag had ik ook van de Minister enkele voorbeelden gekregen van overtredingen die scholen volgens de Commissie in het verleden begaan hebben en van de sancties die hij in dit verband heeft getroffen.

Een en ander is naar mijn mening meer dan belangrijk. Het gaat tenslotte om ons onderwijs, dit wil zeggen om de toekomst van onze gemeenschap. Het onderwijs kan slechts goed zijn wanneer het objectief is, dit wil zeggen kritisch, maar dan niet in één richting, zoals de mei '68-ers het verstaan, maar wel in andere richtingen. Het is de Fransman Montaigne die zegde dat een goed gevormd hoofd beter is dan een goed gevuld hoofd. **(Applaus bij het VB)**

De Voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister L. Van den Bossche (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, voor een goed begrip wil ik de achtbare leden de nodige duiding verschaffen over de door de interpellant aangekaarte problematiek.

Op respectievelijk 24 en 26 februari jongstleden, herinnerd op 31 maart, verzocht de interpellant twee dossiers aanhangig te maken bij de zogenoemde Commissie Laakbare Praktijken, volgens artikel 42 van de Schoolpactwet.

De eerste klacht betreft het tijdschrift Prik, een tweemaandijks tijdschrift voor de leerlingen moraal, dat in de lessen moraal wordt gebruikt als didactisch materiaal, naast andere tijdschriften en boeken.

De tweede klacht betreft een themadag rond de multiculturele samenleving, georganiseerd door de Sociale school, met als inrichtende macht de stad Gent.

Desbetreffend kwamen beide vragen in deze hoge vergadering reeds ruimschoots aan bod. Terzake verwijs ik naar mijn antwoorden zoals gepubliceerd in het Beknopt Verslag — Vlaamse Raad op 20 februari 1992 en in de Handelingen van de Vlaamse Raad op 13 mei 1992.

Interpellant ontving persoonlijk eveneens een antwoord op zijn beide oorspronkelijke brieven namelijk op 19 en 25 mei, waarin ik hem verwijzend naar hierboven geciteerde antwoorden in de Vlaamse Raad, mijn standpunt over een eventuele strijdigheid met artikel 41 van de schoolpactwet van bedoelde klachten liet geworden.

Met betrekking tot mijn in casu zogenoemde discretionaire bevoegdheid verwijs ik naar de woorden van wijlen Daniële Coens die desbetreffend en naar aanleiding van de bespreking in de Commissie van het onderwijs — decreet II stelde dat de Gemeenschapsminister discretionaire bevoegdheid bezit, aangezien de Commissie Laakbare Praktijken anders zou worden overbelast. Dit staat in het stuk 365, zittingsjaar 1989-1990, van 28 juni 1990.

Van den Bossche

Het is bovendien niet de bedoeling van de Commissie dat deze zou worden belast met de behandeling van alle klachten die individuele burgers kunnen hebben over de pedagogische handelingen of bijvoorbeeld didactische werken. Per definitie kunnen daarover in een democratisch onderwijsbestel als het onze immers controversiële standpunten bestaan.

Het is juist de rol, zowel de mijne als Minister van Onderwijs als deze van de Commissie, erover te waken dat de diversiteit van waarden en opvattingen in ons onderwijs aan bod kunnen komen, en op een constructieve manier met elkaar kunnen worden geconfronteerd. *(Applaus)*

De Voorzitter : De heer Van den Eynde heeft het woord.

De heer F. Van den Eynde (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, eerst en vooral stel ik vast dat de Minister het blijkbaar normaal vindt drie maanden tijd te nemen om te antwoorden op brieven. Ik heb, na verschillende herinneringen, van hem op 19 mei inderdaad een schrijven ontvangen. De brief van 25 mei heb ik nooit ontvangen, maar dat zal weer wel de schuld van de Post zijn !

De Minister geeft in ieder geval toe dat hij over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Dat wist ik, dat heb ik ook nooit betwist. Ik heb de stukken met betrekking tot de citaten van Daniel Coens waarnaar hij verwees, ook gelezen. Het is echter niet omdat Daniel Coens inmiddels overleden is dat hij toen gelijk had. Wij klagen vooral aan dat die discretionaire bevoegdheid, en dat heeft de Minister hier bewezen, de Minister in staat stelt elke klacht met ideologische maatstaven te filteren. Ik heb onze klachten ook langs andere wegen aan de Minister bezorgd : een vraag, een interpellatie. Ik heb van hem geen gelijk gekregen. Ik heb dan gemeend dat ik toch nog terecht kon bij een commissie waarvan ik toch nog mocht veronderstellen dat ze politiek onafhankelijk was. De Minister die geen censuur wil uitoefenen op wat er in een klas gebeurt, censureert

echter wel degelijk de klachten van degenen die wat te vertellen hebben over het onderwijs. Het woordje censuur gebruikt hij misschien graag. Het past vooral in het jargon van '68. Ik vraag geen censuur, ik vraag objectiviteit in het onderwijs. Daarop wordt mij niet geantwoord. Ik heb trouwens op geen enkele concrete vraag van mijn interpellatie een antwoord gekregen. Ik kan naar het antwoord fluiten. Dit toont aan met welke pretentie mei 68-ers nog altijd denken dat zij de democratie in pacht hebben. *(Applaus bij het VB)*

Motie van aanbeveling

De Voorzitter : Door de heer Van den Eynde werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie van aanbeveling aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

De Raad zal zich daarover tijdens een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer E. Schuermans tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het verbod om vanaf volgend schooljaar bedrijfsstages te organiseren

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Schuermans tot de heer Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het verbod om vanaf volgend schooljaar bedrijfsstages te organiseren.

De heer Schuermans heeft het woord.

De heer E. Schuermans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, met deze interpellatie wens ik mijn bezorgdheid uit te spreken over de onzekere toekomst van de schoolstages, vooral georganiseerd

voor de studenten van het hoger onderwijs van het korte type. Hoewel de beslissing om dat aantal stages te beperken genomen werd door deze Regering werd zij al — dat moet ik er eerlijkheidshalve aan toevoegen — voorbereid door de vorige Regering.

Bij de behandeling van het deel economie en tewerkstelling in het begrotingsdebat hebben wij gewezen op het belang van een goede verhouding tussen het bedrijfsleven enerzijds en onderwijs en opleiding anderzijds. Tot voor kort waren de schoolstages, vooral voor de studenten van het hoger onderwijs van het korte type, het bewijs van die goede samenwerking.

Het besluit van de Executieve van 29 april jongstleden wil die schoolstages hervormen, maar niet afschaffen zoals het nogal ongelukkig in de titel van mijn interpellatie vermeld staat. Ingevolge die hervorming zal het, behoudens uitzonderingen, niet meer mogelijk zijn stages te organiseren buiten de normale schooldagen, dus geen stages meer op zaterdag noch tijdens de korte of langere vakantieperiodes. Er komt dus een breuk met de jarenlange traditie van schoolstages zowel tijdens de schooluren en -dagen als tijdens de vakantieperiodes terwijl heel wat scholen maar ook bedrijven afgestemd zijn op deze regeling.

Volgens enquêtes bij een groot aantal bedrijven, persberichten en ook mondelinge getuigenissen zowel van onderwijsinstellingen als vanuit het bedrijfsleven zou door deze hervorming het aantal stageplaatsen terugvallen op een derde van het vroegere niveau. Mocht dit het geval zijn dan komt het organiseren van stages voor hogeschoolstudenten zeker en vast in het gedrang. Mijnheer de Minister, zal u desgevallend meer stages mogelijk maken of meer uitzonderingen toestaan op de voorgestelde reglementering ?

In een Vlaamse krant las ik het volgende : Vermoedelijk trof de Vlaamse Regering deze beslissing omdat zij denkt dat van stagestudenten schaamteloos geprofiteerd wordt. Ik zou het betreuren dat de beslissing van de Vlaamse Executieve ingege-

Schuermans

ven zou zijn door deze motivatie, want ik ben ervan overtuigd dat heel wat bedrijven en werkgeversorganisaties die deze stages begeleiden, een grote inspanning doen om die stages zo zinvol mogelijk te laten verlopen.

Mijnheer de Minister, ik zou van u willen vernemen wat nu precies de motivatie van uw beslissing was. Hoe dan ook, er blijft een praktisch probleem. Hoewel wij aan het begin van de vakantie staan hebben zowel de meeste schooldirecties als de bedrijven 'reeds een planning gemaakt op grond van de nieuwe regeling voor de stagemogelijkheden en die zorgt wel voor problemen.

De Voorzitter : De heer Vergote heeft het woord.

De heer F. Vergote (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, graag pik ik even in op de interpellatie van collega Schuermans om enkele opmerkingen en vragen te formuleren.

Sinds het economisch hoger onderwijs van het korte type op drie jaar is gebracht, heeft men ook de stages verplicht gemaakt onder de voorwaarde dat zij tijdens het schooljaar plaatsvinden. Kerst-, Paas- en zomervakantie zijn dus uitgesloten voor het volgen van een stage. Aldus heeft men de goede verstandhouding tussen de onderwijsinstellingen en de bedrijven onnodig verstoord. De autonomie van de instellingen wordt aan banden gelegd en daarenboven bezwaart men de initiatieven die door de betrokkenen worden genomen. Veel studenten vinden een stage tijdens de vakantieperiode juist aangenaam. Stagelopen gedurende het schooljaar verhoogt de druk op de studenten en dat kan toch immers niet de bedoeling geweest zijn van de Minister. Stages in het buitenland zullen quasi uitgesloten zijn omdat buitenlandse bedrijven vooral tijdens de vakanties stagemogelijkheden aanbieden. Men blokkeert de instellingen en de bedrijven omdat zij niet meer op elkaar kunnen inspelen. Interessante bedrijven die alleen tijdens de vakanties stages kunnen aanbieden, vallen uit de boot.

De PVV-fractie is van oordeel dat uiteindelijk de studenten de dupe zullen zijn van deze onhebbelijkheid. Het aanbod van stagemogelijkheden wordt beperkt en derhalve ook de keuze mogelijkheden. Werden de bedrijfswereld, de studenten en de onderwijsinstellingen bij deze besluitvorming betrokken ? Het is ons nog steeds niet duidelijk waarom de Vlaamse Executieve dit initiatief heeft genomen. Kwade tongen beweren — en de heer Schuermans heeft daar ook op gewezen — dat de Executieve zich verschuilt achter vermeende misbruiken in de bedrijfswereld. Mochten er toch een aantal misbruiken zijn, dan is dit hoe dan ook geen reden om iedereen te doen bloeden.

Graag kreeg ik van de Minister enige opheldering, vooral wat de buitenlandse stages betreft.

De Voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister L. Van den Bossche (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik dank de heer Schuermans en de heer Vergote voor de vragen die zij hebben gesteld omdat dit mij toelaat een aantal zaken even op een rijtje te zetten zodat het probleem beter kan worden gesitueerd.

De Vlaamse Executieve keurde op 29 april 1992 een nieuw besluit goed dat het algemeen reglement van de studie in het hoger onderwijs van het korte type met volledig leerplan vaststelt vanaf het academiejaar 1992-1993.

Dat reglement is gestoeld op een totaal vernieuwde filosofie aangaande de opvatting van het HOKTVL, het hoger onderwijs van het korte type met volledig leerplan en reikt de instellingen een ruimere vrijheid aan dan vroeger het geval was. Het nieuwe reglement waarborgt de gelijkberechtiging van de studenten onafhankelijk van de opleiding die zij volgen en van de instelling of van het net waarvoor zij gekozen hebben. Aldus is dit nieuwe besluit uitermate belangrijk in de evolutie van de Vlaamse onderwijsnetten.

Het nieuwe reglement is niet zo maar

op een frisse morgen uit de hemel neergedwarfeld. Het is het resultaat van uitvoerige voorbereidende gesprekken die reeds tijdens vorige legislatuur begonnen zijn — zoals de interpellant terecht heeft onderstreept — en steunt op de adviezen van de raden die destijds hiervoor bevoegd waren. Deze raden waren samengesteld uit alle geledingen die bij het onderwijs betrokken zijn, inclusief de studenten en de werkgevers. Het is vanzelfsprekend niet mogelijk in te gaan op alle mogelijke wensen en verzuchtingen die door die raden werden geformuleerd. Toch is voor het eerst een merkwaardig evenwicht bereikt tussen de verantwoordelijkheid die de overheid blijft dragen ten aanzien van het onderwijs, van de studenten in het bijzonder, en de te rechtte autonomie die dezelfde overheid aan de instellingen van het HOKTVL moet geven om de gestelde doelen te realiseren. Vooral mijn voorganger in dit ambt heeft hieraan grote verdiensten.

Bij de presentatie van het besluit in drie grote centra van Vlaanderen, Antwerpen, Leuven en Gent, voor directies, leraren en studenten — het publiek was dus inderdaad beperkt — werd trouwens de algemene tevredenheid dienaangaande bevestigd.

Dit betekent geenszins dat iedereen nu volmaakt tevreden is. Dat tonen ook de vragen van de interpellanten aan. Meer in het bijzonder blijven er — de sprekers hebben volkomen gelijk — vragen rijzen bij de stages. Deze zijn echter niet van gelijke strekking, wat er zeker op wijst dat bepaalde verzuchtingen vaak zijn ingegeven door particuliere belangen of geformuleerd naar aanleiding van strikt plaatselijke toestanden.

In het algemeen wil het nieuwe reglement — ik zal straks de twee pijlers ervan opsommen — absoluut een einde maken aan sommige wantoestanden in verband met de stages in het verleden. Mocht het persbericht dienaangaande niet vermelden dat het slechts om sommige misstanden gaat, dan onderstreep ik dit vandaag duidelijk. De meeste misbruiken ontstaan in de rand van bepaalde

Van den Bossche

fenomenen. Welnu, meer dan eens waren de studenten overbelast omdat zij stage moesten lopen bovenop de gewone onderwijsactiviteiten. Bovendien werden zij in een aantal gevallen duidelijk aanzien als goedkope supplementaire werkrachten.

Onze bekommering was dus tweeërlei : ten eerste wensten wij misbruiken op sociaal vlak tegen te gaan en ten tweede wensten wij af te zien van stages buiten het leerprogramma. Inderdaad, vaak werden wij geconfronteerd met verplichte stages tijdens de vakantieperiode, die bovenop de normale belasting van het leerplan kwamen. Ik ga trouwens niet akkoord met de spreker als zou dit geen extra belasting zijn. In de ogen van de studenten wordt hierdoor de studiedruk verhoogd.

Ik heb mij bij mijn beslissing vooral laten leiden door een pedagogische bekommering, ervan uitgaande dat, indien men het erover eens is dat een bepaalde studiedruk eigen is aan een bepaald niveau, deze steeds binnen die grenzen moet blijven. Wij mochten niet dulden dat de studenten een bijkomende druk te verduren kregen, want dan zouden wij op de verkeerde weg zitten. Het was overigens mooi meegenomen dat met deze beslissingen ook een aantal sociale misbruiken uit de wereld werden geholpen.

Ik respecteer volledig de zeer vele bedrijven, die met alle mogelijke fair-play en de grootste inzet telkens hun aandeel in de stages hebben vervuld. Wij kunnen die inspanning van de werkgevers alleen maar loven. De misbruiken zijn de regel niet ; laat dit duidelijk zijn ; zij komen slechts voor in sommige sectoren.

Op grond van de nieuwe bepalingen hebben wij naar een aanvaardbaar evenwicht in de dosering van de diverse onderwijsactiviteiten, waarvan stage er één is, gezocht.

De interpellant is er ongerust over dat de stage op één derde zal terugvallen. Dat is op dit ogenblik niet waar, ten minste voor zover ik de thans beschikbare gegevens interpreteer. Aangezien het nieuwe systeem

binnenkort van start gaat, kan ik nog niet met zekerheid zeggen wat de invloed van het besluit op de stageduur zal zijn. Wij zullen daarover later nog moeten spreken. In het algemeen moet de stage deel uitmaken van het studieprogramma binnen de toegelaten maximum tijdsbesteding ; dat staat vast. Dit standpunt handhaven wij. Daaruit vloeit ongetwijfeld voort dat de stage als onderwijsactiviteit enkel mogelijk is in de periodes waarin de instellingen voor het hoger onderwijs korte type volledig leerplan onderwijsactiviteiten mogen programmeren. Dat is de regel. Die binding is trouwens noodzakelijk om de stagebegeleiding vanuit de betrokken instelling te verzekeren.

Tot nu toe heb ik slechts twee elementen aangehaald, namelijk de misbruiken en de pedagogische studiedruk, maar ook het vorige is belangrijk. Inderdaad, een stage is slechts rendabel wanneer zij wordt begeleid. Zonder begeleiding maakt een stage immers niet integrerend deel uit van het onderwijs en kan zij als een er buitenstaande activiteit worden beschouwd. Dan gaat het ook niet meer om een eerlijke operatie. Zolang een stage door mij wordt ingeschat als zijnde noodzakelijk in het leerproces vooraleer het diploma te behalen, is de begeleiding ervan noodzakelijk. In het omgekeerde geval zou u mij terecht kunnen interpellieren om mij te vragen hoe ik een niet-begeleide stage integrerend deel laat uitmaken van het leerproces.

Stages zijn dus in principe niet mogelijk op zaterdagen en zondagen en tijdens de reglementaire verlof- en vakantieperiodes. Dat sluit niet uit dat de student vrijwillig in deze periodes bepaalde activiteiten die hij in zijn stage volbrengt, herneemt. In dat geval moeten de bedrijven of de diensten hem nochtans aanvaarden, bij voorbeeld als job-student, en hieruit de passende conclusies trekken.

Het besluit voorziet in enkele echt evidente uitzonderingen, te weten in de agrarische sector. Voor de afdelingen hotelmanagement, management toerisme en recreatie en public relations van het economisch HOKTVL, komen de zaterdagen, de zondagen

en de reglementaire verlofperiodes, andere dan Kerst-, Paas- en zomervakantie, wel in aanmerking voor de stage, mits compensatie in de andere periodes van onderwijsactiviteiten.

Het gaat dus niet om een bijkomende, maar om een gecompenseerde belasting zodat de globale studiebelasting gelijk blijft.

Hetzelfde geldt voor de afdelingen verpleging, fysische behandelingen en logopedie van het paramedisch HOKTVL.

Ik heb bij de voorbereiding van het besluit geen formele tegenstand ontmoet in verband met deze regeling, noch van de instelling noch van het bedrijfsleven. De argumenten die pleiten voor de nieuwe organisatie zijn trouwens voldoende overtuigend. Ik verwacht dan ook in de komende jaren geen echte moeilijkheden in verband met de organisatie van de stages.

Vermits de nieuwe regeling voor het eerst toe te passen is in het academiejaar 1992-1993 lijkt het mij daarom meer dan aangewezen eerst na te kijken wat de toepassing oplevert, nadien een evaluatie door te voeren en eventueel bij te sturen.

De problematiek die aan bod kwam en die aansluit bij de interpellatie aangaande de buitenlandse stages wordt te weinig bekeken in het kader van dit besluit. Er zal bij voorrang aandacht moeten worden geschonken aan deze aangelegenheid bij de evaluatie van het eerste schooljaar.

De drie grote krachtlijnen van het besluit, namelijk het uitsluiten van misbruiken, er pedagogisch vanuit gaan dat de globale studiebelasting niet hoger mag zijn dan afgesproken en dat stages slechts rendabel zijn indien zij pedagogisch worden begeleid, blijven geldig. Aangezien het echter gaat om een nieuw systeem dat wordt uitgetest moeten wij waakzaam blijven. Bovendien moeten wij ervoor zorgen dat de stage een volwaardige plaats blijft behouden in het onderwijsproces dat wij anders zouden verarmen, hetgeen zeker niet de bedoeling kan of mag zijn van dit besluit.

Van den Bossche

Ik dank beide interpellanten omdat zij het mogelijk maakten een aantal elementen ter zake op een rijtje te zetten. Hierdoor worden meteen bepaalde eenzijdige en zelfs voor de werkgevers beledigende krantenartikelen weggevaagd. Hopelijk kunnen wij hierover volgend jaar nogmaals spreken om na te gaan hoe wij aan onze gezamenlijke bekommernissen het best gestalte kunnen geven.

De heer E. Schuermans : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, ik deel uiteraard uw bekommernis om de studiedruk niet te verhogen en geen bijkomende studiebelasting in te voeren. In die zin beantwoordt een en ander wel degelijk aan deze bekommernis. Tevens noteer ik dat u de geciteerde misbruiken nuanceert en dat u ruimte laat voor evaluatie desgevallend bijsturing in de loop van het studiejaar of zeker volgend jaar.

De Voorzitter : De heer Vergote heeft het woord.

De heer F. Vergote : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, ik dank u voor uw uitvoerige uitleg en ik ben ten zeerste verheugd over het feit dat u belooft bij de volgende evaluatie rekening te houden met de problematiek van de buitenlandse stages.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer G. Annemans tot de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming, over de ontwikkeling van de dialoog van gemeenschap tot gemeenschap

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Annemans tot de heer Sauwens, Gemeenschapsminister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming, over de ontwikkeling van de dialoog van gemeenschap tot gemeenschap.

De heer Annemans heeft het woord.

De heer G. Annemans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik apprecieer deze manier van werken niet.

De Voorzitter : Mijnheer Annemans, wij hebben op u gewacht en u heeft nu het woord.

De heer G. Annemans : Is het mogelijk mij dan te zeggen waar Minister Sauwens nu is ?

De Voorzitter : Die was hier en zal onmiddellijk terugkomen.

De heer G. Annemans : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, het ziet er naar uit dat dit de laatste interpellatie is over de dialoog. Zij is gericht tot de Minister van Staatshervorming in de Vlaamse Executieve. Sinds het ontstaan van de dialoog en omdat wij daarbij niet waren betrokken — ik druk mij voorzichtig uit —, hoewel het een dialoog van alle gemeenschappen betrof waarvan de Eerste Minister aankondigde dat alle partijen daaraan konden deelnemen, hebben wij vijfmaal geïnterpelleerd in de Vlaamse Raad en de Kamer van Volksvertegenwoordigers en vijfmaal hebben wij gepoogd, tot nog toe vruchteloos, te weten te komen hoe de stand van de dialoog was, wat de inhoud ervan was, de evolutie, de conclusies mogelijkerwijze, de voorafbeelding van conclusies van de dialoog. Vijfmaal hebben wij nul op het rekwest gehaald. Wij kregen telkens te horen dat het tienpuntenprogramma van de Vlaamse Executieve het enige en zaligmakende criterium was voor de totstandkoming en de resultaten van de dialoog. Wij werden altijd daarnaar verwezen. Ik haal die tien punten nog even aan.

Ten eerste, de afschaffing van het dubbel mandaat.

Ten tweede, — dat was een tautologie — een autonome parlementaire vertegenwoordiging, te creëren vóór 1994.

Ten derde, de tweeledigheid van de Staat moest het criterium zijn bij de totstandkoming van een nieuwe Se-

naat. Met een standpunt tegen een inflatie van mandatarissen. Uiteraard konden we het daar mee eens zijn.

Ten vierde, een duidelijke afbakening van de bevoegdheden tussen de Gewesten en Gemeenschappen — dat was al een iets meer ingewikkeld punt ; daarover heb ik trouwens nog niet veel echo's opgevangen in de pers, daar waar zij op dit ogenblik het enige zijn waarop wij kunnen afgaan — ; homogene bevoegdheidspakketten, regionalisering van de buitenlandse handel, afschaffing van de concurrentiële bevoegdheden inzake het wetenschappelijk onderwijs en de restbevoegdheden aan de deelgebieden.

Ten vijfde, er moet een autonome fiscale en financiële verantwoordelijkheid zijn zonder een verdere afwenteling ervan op de centrale rijksfinanciën. Ik weet niet of dit toen een uitspraak was tegen de regionalisering of de uitkering van de kijk- en luistergelden, want dit heeft natuurlijk een repercussie op de centrale rijksfinanciën.

Ten zesde, de verdragsrechtelijke bevoegdheid.

Ten zevende, op korte termijn financiële transfers wegwerken, in het bijzonder in de sociale zekerheid, meer bepaald deze transfers die niet gebaseerd zijn op solidariteit en objectieve factoren. Ik weet niet hoever deze solidariteit reikt, het zou kunnen zijn dat er helemaal niets is veranderd aan de sociale zekerheid en dat men zegt dat de solidariteit vereist dat er niets zou veranderen.

Ten achtste, niet-inmenging in elkaars bevoegdheden. Dat zullen wij moeten afwachten, wij zullen zien wat er op 11 juli zal gebeuren met Happart.

Ten negende, de splitsing van de provincie Brabant en de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde.

Ten tiende, elke gemeenschap moet op de meest democratische wijze vertegenwoordigd worden in het Europees Parlement.

Annemans

Premier Dehaene heeft een zestal van de tien punten overgenomen in zijn regeringsverklaring. Nadien hebben wij interpellaties gehouden om te weten wat daarvan terecht zou komen.

Het ziet er naar uit dat wij heel duidelijk evolueren naar een iets uitgebreider hoofdstukje dan werd gevreesd, naar wat wij altijd hebben afgewezen dat men de kijk- en luistergelden zou overhevelen in ruil voor de totstandkoming van regionale parlementen. Het schijnt dat men er ook nog iets zou uithalen over de Eurozetels en het verdragsrecht.

Ik herhaal wat wij altijd hebben gesteld en dat is dat de overheveling van de kijk- en luistergelden in wezen een Vlaamse toegeving is. Op het ogenblik dat wij dit doen geven wij niet alleen tactisch een sleutel uit handen, maar dit heeft hoe dan ook altijd repercussies op de centrale rijksfinanciën. Vlaanderen moet altijd het grootste stuk van de financiële put voor zijn rekening nemen.

Wij waren altijd van mening dat wij maximaal gebruik moesten maken van de kijk- en luistergelden, daarom hebben wij steeds gezegd dat de tien punten minimalistisch waren. Een groot gedeelte van de tien punten is niet anders dan wederzijdse uitkeringen van bevoegdheden en wederzijdse maatregelen die zowel Franstaligen als Nederlandstaligen interesseren. In wezen waren die tien punten niets anders dan een lijstje van interessepunten van de Vlaamse Raad, het waren geen messen die sneden in het vlees van de Franstaligen. Bijvoorbeeld de terugkeer naar vroegere situaties of het omkeren van vroeger door Vlaanderen gedane toegevingen.

Wanneer wij het tienpuntenprogramma vergelijken met het voorstel van de voorzitters in het kader van de dialoog en met de verschillende documenten die wij dag na dag via de pers vernemen, stellen wij vast dat het minimalistisch programma niet is gerealiseerd.

Bovendien stellen wij vast dat er een

evolutie is naar een veertien-tien verhouding voor de eurozetels. Dit is minimalistisch, het is geen realisatie van de Vlaamse verzuchtingen. Een vijftien-negen verdeling zou de enige rationele verdeling zijn.

De heer E. Van Rompuy : Wat had u gedacht ?

De heer G. Annemans : U moet mij niet vragen wat ik had gedacht, ik heb van alles gedacht en alles gevreesd, meer bepaald dat Vlaanderen niet zou krijgen waar het recht op heeft. Op basis van het lijstje van de tien punten wil Vlaanderen de kijk- en luistergelden overhevelen wanneer het zijn rechten krijgt. Dat is natuurlijk niet de positie van ons, radicalen.

De heer E. Van Rompuy : U zal verschietsen.

De heer G. Annemans : Dat zal voor de eerste keer zijn in het kader van communautaire onderhandelingen, want de dialoog is niets speciaals. De dialoog is gewoon een communautaire en regeringsonderhandeling en voor de eerste keer sinds de hervormingen van 1970, sinds de taalgrenshervormingen van de jaren zestig en zeventig, sinds het Egmontpact van 1977 en de Staatshervorming van 1980, sinds de gruwelijke en afschuwelijke Staatshervorming van 1988, komt er, aldus de heer Van Rompuy, voor het eerst in de Belgische geschiedenis een communautaire onderhandeling waarvan Vlaanderen zal verschietsen.

Wij lezen vandaag in de pers dat de coöptatie ter sprake kwam. De coöptatie is natuurlijk niet uit te sluiten alhoewel men dat geprobeerd heeft. Men moet kunnen coöpteren in de Brusselse rand en in Brussel of men moet rechtstreeks kunnen verkiezen in de Brusselse rand of in Brussel. Dat kon natuurlijk niet. Deze namiddag zal er worden gestemd over de motie van de heer Van Houthem waardoor de Vlaamse Raad kan bevestigen dat dit niet kan. Voor de eerste keer dient het Vlaams Blok een minimalistische motie in waarin staat dat er geen coöptatie mag komen en ook geen rechtstreekse ver-

kiezing van Franstaligen uit de rand of uit Brussel. U zult die motie natuurlijk goedkeuren. Indien dit niet het geval is dan zal ik opschrikken want u hebt gezegd dat ik zal verschietsen hoe goed het is. Welnu, u zult dus geen enkel probleem hebben om de motie van de heer Van Houthem goed te keuren.

Bovendien staat vandaag ook in de krant dat het niet moet worden uitgesloten dat de coöptatie toch via de Senaat zal worden georganiseerd. Ik was wel verwonderd dat de paritaire Senaat plots verdween. Er zouden nu 36 Vlamingen senator worden en x-aantal Franstaligen. Ik heb onmiddellijk gedacht dat daar iets zou achter zitten. Dat is het geval. De Franstaligen zullen, mogelijkerwijze, vanuit hun Franstalige Gemeenschapsraad, of zelfs vanuit de Waalse Gewestraad Franstaligen in de Senaat coöpteren die dan van daaruit Minister kunnen worden.

De heer E. Van Rompuy : Dat heeft toch niets te maken met het territorialiteitsbeginsel vermits de Senaat voor nationale materies bevoegd is.

De heer G. Annemans : Goed, dat is dus een denkpiste waarvan de heer Van Rompuy van nu af aan de verdediging op zich neemt.

De heer E. Van Rompuy : Neen, helemaal niet, ik denk zelfs niet dat dit ter sprake komt. Uw stelling klopt echter niet. Het gaat over het principe van de territorialiteit bij de verkiezing van de leden van de Gemeenschapsraad. Daarover gaat het. Het gaat niet over een Senaat met nationale bevoegdheden.

De heer G. Annemans : U moet niet ingewikkelder doen dan nodig. U sluit niet uit dat de Franstaligen Vlamingen . . .

De heer E. Van Rompuy : Wat is uw toetsingscriterium ?

De heer G. Annemans : 36 Vlamingen zijn 36 Vlamingen. De Franstaligen zullen in die 36 geen senatoren kunnen coöpteren die toevallig in Vlaanderen wonen maar de facto Franstaligen zijn. Dat is voor mij het principe en voor u niet. Ik stel dat

Annemans

vast. Ik neem daarvan akte. Ik hoor dat u vanaf nu die denkpiste in verdediging neemt. (*Onderbreking door de heer Van Rompuy*) Dat het zinloos is daarover te discuten hebben wij al vijf maal ondervonden.

De heer E. Van Rompuy : U weet niet hoe het gaat.

De heer G. Annemans : Ik weet inderdaad niet hoe het in de dialoog gaat. U moet mij dat echter niet verwijten. Het is mijn schuld niet dat ik dat niet weet. Ik had het graag geweten.

De heer E. Van Rompuy : Hoe is de Senaat samengesteld ? Wat zijn de bevoegdheden ?

De heer G. Annemans : U beroept zich nu op het beroepsgeheim. Ik wou wel van iets weten maar ik mocht van niets weten. Nu komt u mij verwijten dat ik niets weet omdat ik niet in de dialoog zit waarvan u mij eerst hebt uitgesloten. Ik had liever gehad dat ik alles reeds wist zodat ik niet telkens opnieuw vanop deze tribune vragen moest komen stellen. Dan kon ik ook op persconferenties zeggen hoe ver de zaken stonden. Nu moet ik als een stumperd proberen in deze Raad van de Ministers te weten te komen hoe ver het staat. Ik vraag het aan de Ministers omdat zij altijd hebben verklaard, gelukkig, dat zij als lid van de Executieve in de dialoog zitten, hoewel achteraf werd gezegd dat zij daar als lid van de partij zitten.

Ik weet niet hoe ver de onderhandelingen staan. Ik neem er wel akte van dat, vandaag 9 juli 1992, de heer Van Rompuy de verdediging van die zaak op zich neemt.

Bovendien stel ik ook vast dat de dialoog niets speciaal is. De dialoog werd voorgesteld als een verzoening tussen de gemeenschappen, op een veel breder vlak dan alleen maar de potentiële regeringsverantwoordelijken, dan alleen maar de totstandkoming van een tweede meerderheid. De dialoog was werkelijk een fusie tussen de twee gemeenschappen, één grote, prachtig georgani-

seerde knuffel van Vlamingen en Walen. Wij herhalen echter dat de dialoog niets anders is dan wel degelijk een communautaire onderhandeling, wel degelijk het depanneren van Minister Dehaene die op zoek is naar zijn tweede meerderheid. De dialoog is nooit iets anders geweest. De ingrediënten zijn dezelfde als alle andere communautaire onderhandelingen. Het eerste ingrediënt is een kasteel. Het schijnt dat het nu een paleis is met name het Paleis der Academieën, maar de nuance is toch zeer subtiel. Er blijft dus een kasteel waar onderhandeld wordt over het vinden van een tweede meerderheid voor het realiseren van een communautair compromis.

Dat ingrediënt is aanwezig. Het ingrediënt zomerhervormingen is er ook : de mensen die met vakantie zijn, de mensen die het zich van ver noch van dichtbij aantrekken wat er gebeurt, de parlementsleden die snakken naar vakantie, of laat ons zeggen de back-benchers, het gewone parlementaire voetvolk, de meerderheid die hier vandaag niet aanwezig is, die mensen snakken naar vakantie en zij worden in de zomer met een staatshervorming geconfronteerd. Wanneer zij de juiste knopjes indrukken, krijgen zij in ruil hiervoor hun vakantie. Ook dit is een ingrediënt van iedere communautaire onderhandeling.

Een wezenlijk ingrediënt is zeker ook de manier waarop wordt onderhandeld. Dit wil zeggen, men onderhandelt over die zaken die reeds verworven waren, die evident zijn, die geen enkel probleem vormen. Met de laatste moeilijkheden verloopt het echter net zoals in 1988. Ik herinner mij nog hoe in 1988 bij voorbeeld Brussel als derde Gewest, wat voor de Volksunie een probleem had moeten vormen, geen enkel probleem opleverde. Ook dan werd echter het faciliteitendossier op het laatste ogenblik onderhandeld, aanvankelijk tussen de schuiven van de andere onderhandelingen, en dan als laatste voorgesteld aan de pers : het faciliteitenpact.

Hét ingrediënt der ingrediënten — en dit was ook het geval bij alle staats-hervormingen die ik hier heb

opgesomd — is dat de Vlamingen die dit pact hebben onderhandeld aan Vlaanderen komen zeggen dat Vlaanderen moet verschieten en hoe prachtig de Vlaamse overwinning is geworden, dank zij hun Vlaamse inzet en hun Vlaamse standvastigheid. Dat was toen het hoofdingrediënt en het duikt ook nu weer op zoals wij allen bij monde van collega Van Rompuy hebben kunnen vernemen. Wezenlijk is er niets veranderd. Alles wat ik in de pers heb gelezen — en ik moet officieel wachten op de teksten die aan het parlement zullen worden voorgelegd — in verband met de dialoog van gemeenschap tot gemeenschap verloopt volgens hetzelfde schema : Vlaamse toegevingen — en ik beschouw het kijk- en luistergeld als een toegeving — in ruil voor wat niets anders is dan het recht van de Vlamingen. Dat schema blijft behouden.

Wij hebben deze toestand langzaam aan zien evolueren, ook in de Kamer. Langzaam begon de meerderheid te knuffelen met AGALEV en met de Volksunie. De belangrijkste scène wat deze vaststelling betreft, was het applaus van de meerderheid voor collega De Vlieghere toen hij repliceerde op een aanval van de heer Gol. De heer Gol verweet hem de perken van het racisme te buiten te gaan door hem te verwijten dat hij methodes van Goebbels gebruikte. Leden van de meerderheid, u zal zich wellicht die scène herinneren van het warm en hartig applaus. De heer De Vlieghere was zelfs zeer verwonderd, want hij heeft waarschijnlijk in dit Parlement nog nooit zoveel applaus gehad.

Dezelfde evolutie was ook te merken aan de manier waarop de heer Anciaux zich heeft gedragen bij de gestrande interpellaties over de vreemdelingen.

Er is dus een meerderheid tot stand gekomen. Er bestaan geheime akkoorden. Voor of na 18 oktober zal de Executieve aan de werkelijkheid worden aangepast : AGALEV zal deel uitmaken van de meerderheid.

De heer J. Tavernier : Vergeet het !

De heer G. Annemans : Dat is een belangrijke verklaring. Dus AGALEV zal niet in een regering treden na 18 oktober.

De essentie van de dialoog is door de heer Schiltz aangehaald, door uw partijgenoot, mijnheer de Minister. Bij het begin van de dialoog heeft hij gezegd dat aan de dialoog alleen mogen deelnemen zij die staatsbehoudend zijn. Wie mogelijkerwijze een gevaar vormt voor de Belgische Staat mag aan de dialoog niet deelnemen. De heer Schiltz heeft hiermee op een zeer formele manier zijn eigen gezegde gestand gedaan : lang leve België ! Hij heeft dit ook letterlijk geïnterpreteerd. Dit wil zeggen alles doen, tot en met de laatste communautaire onderhandeling, zelfs indien slechts nog ruïnes van zijn eigen partij overblijven, alles doen om ervoor te zorgen dat lang leve België letterlijk door hem zelf zal worden gerealiseerd.

Deze dialoog is een dialoog van Dehaene, die als stukadoor het in elkaar stortende België tracht aaneen te pleisteren en de barsten van het invallende België trachtte te dichten. Hij heeft er nu twee metserdienders bij gekregen : ten eerste, de Volksunie die als grondstof gebruikt het feit dat zij in de Executieve mag blijven en, ten tweede, AGALEV die als grondstof gebruikt de eco-taks. Die twee metserdienders, in combinatie met stukadoor Dehaene, gaan ervoor zorgen dat België nog lang moge leven.

U kent ons standpunt ter zake : België mag niet zo lang meer leven als het zou willen leven bij monde van al die partijen die nu aan de dialoog deelnemen. Vlaanderen moet zijn rechten verwezenlijken, niet in een Belgische dialoog. Vlaanderen moet zijn rechten en de rechten van zijn volk op een rechte lijn van het ene punt naar het andere, van vandaag naar de uiteindelijke Vlaamse onafhankelijkheid brengen, zonder communautaire onderhandelingen, en alleen op basis van de criteria die het zelf, op basis van rechtvaardigheid, heeft opgesteld. In dat geval is het tienpuntenprogramma — zelfs indien het zou worden gerealiseerd — het-

geen ik betwijfel — een minimum. Vlaanderen moet onafhankelijk worden. Het moet zo snel mogelijk gebeuren, en rechtstreeks. Er is niemand die van het ene punt naar het andere gaat in een schuine waggellijn. Wij willen op een rechte lijn gaan. Graag vernam ik van de Minister hoe de tocht op die waggellijn is verlopen.

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, onze fractie wenst zich aan te sluiten bij de interpellatie van de heer Annemans. Wij hadden wel verwacht dat deze interpellatie zou gericht geweest zijn aan de heer Van den Brande ; iedereen weet toch dat de heer Sauwens niet meer betrokken is bij de dialoog. Wij vragen ons dus af welk antwoord hij wel had kunnen geven.

Mijnheer Annemans, wij sluiten ons ook bij uw interpellatie aan omdat onze partij in tegenstelling tot de uwe en in tegenstelling tot de verklaringen van de PVV-jongerenvoorzitter, een staatsbehoudende partij is. Onze partij wil de staat België laten bestaan, wil er een federale staat van maken, waarin wij als Vlamingen zelfbewust voor ons Vlaams-zijn durven uitkomen. Wij willen niet dat de staat België wordt ontmanteld. Daarover wil ik duidelijk zijn.

Mijnheer Annemans, u zegt wel dat alleen de partijen die niet staatsbehoudend zijn in de dialoog buiten spel werden gezet, maar desondanks onze staatsbehoudende opvattingen was de PVV hetzelfde lot beschoren. De reden daarvoor is dat wij dezelfde Vlaamse taal die wij hier spreken ook gebruiken in confrontatie met de Franstaligen in de dossiers van de federalisering van de sociale zekerheid en van de rijksschuld. Dat is de echte reden waarom de meerderheidspartijen ons buiten spel hebben gezet.

Mijnheer de Voorzitter, ik wil een beschouwing maken bij de betekenis van de zogenaamde dialoog en verder ook drie punten van verontrusting ontwikkelen.

Collega's, deze dialoog is al lang geen dialoog meer. Waar is de tijd dat collega en fractieleider Van Grembergen op deze tribune figuurlijk op het hoofd van zijn kinderen zwoor dat de dialoog los moest staan van de Belgische Regering, de werkzaamheden in de grootste openheid moesten verlopen en de aanpak grondig en globaal moest zijn. Vandaag is de heer Van Grembergen spijtig genoeg afwezig, anders zou ik hem er graag aan herinneren dat dat het originele uitgangspunt, de nieuwe betekenis en de vernieuwde aanpak van de communautaire problemen in de dialoog van Gemeenschap tot Gemeenschap was.

Collega's, de dialoog is een zoveelste fase in de overlevingsoperatie voor deze Belgische Regering. Ver van het Parlement en in nachtelijke kasteelgesprekken, zoals collega Annemans dat verwoordde, is al lang geen plaats meer voor discussies over de kern van de staatshervorming : de juiste staatsindeling, de graad van solidariteit tussen de gemeenschappen, hun verleden en hun eigen fiscaliteit. De dialoog is een onderonsje geworden tussen de partijen die de meerderheid in stand willen houden. Alle anderen die geen onderdanigheid aan de meerderheid willen betuigen, worden eruit gebonjourd. Dat is wat de PVV is overkomen.

Collega's, wij zullen pas een definitief oordeel vellen als de definitieve teksten aan het Parlement worden voorgelegd, als die teksten ten minste ooit worden voorgelegd . . .

Drie punten verontrusten ons echter ten eerste. Deze drie punten distilleren wij uit gesprekken in de wandelingen en uit perslekken. Wij beschikken over geen andere bronnen !

Het eerste punt werd reeds door collega Annemans aangehaald : de coöptatie van de Franstaligen uit de Brusselse rand. De zenuwachtigheid van collega Van Rompuy wijst erop dat de heer Annemans onmiddellijk de tere plek heeft geraakt. Er is blijkbaar een nieuw compromis in de maak waarin de Franstaligen uit de rand en de heer Happort uit Voeren waarschijnlijk niet rechtstreeks ver-

Denys

kozen kunnen worden in de Waalse Gewestraad of de Franse Gemeenschapsraad maar via de truk van de coöptaties zitting zullen kunnen hebben in de Senaat. U weet dat de Senaat leden zal kunnen coöpteren uit de Gemeenschapsraden.

De heer Van Rompuy heeft daarop onmiddellijk gereageerd en gezegd dat dit geen schending van het zogenaamde territorialiteitsprincipe is. Ik ga daarop niet dieper in, maar wat mij vooral verontrust is dat ik heb vernomen dat de senatoren Minister kunnen worden. Dit betekent dat de heer Happart op die manier Minister kan worden. U weet zeer goed wat dat in de praktijk betekent voor de Vlamingen die in Voeren wonen, hoe de Franstalige Minister in dat geval zijn invloed kan laten gelden in het gebied waar hij woont, Vlaanderen. In principe is het dus misschien geen schending van het territorialiteitsprincipe, maar feitelijk is het een zeer zwaar geval waartegen wij ons ten eerste zullen verzetten.

De heer E. Van Rompuy : Mijnheer Denys, ik ga niet in op de grond van de zaak, maar wijs u erop dat de heer Happart nu al Minister kan worden. Theoretisch gezien is het nu al mogelijk.

De heer A. Denys : Mijnheer Van Rompuy, ik heb u gezegd wat mijn ongerustheid is. U kan mijn vermoeden misschien weerleggen, maar zelfs dat doet u niet. U probeert het enkel goed te praten.

De Voorzitter : De heer Annemans heeft het woord.

De heer G. Annemans : Ik kan de ongerustheid van de heer Denys en van mezelf nog scherper stellen door erop te wijzen dat Brusselse Vlamingen niet vertegenwoordigd zullen zijn waar het gaat om Gemeenschapsbevoegdheden. Ik heb vernomen dat dit zeer duidelijk in het document Schiltz-Deprez staat. In de notities van de voorzitters staat zeer duidelijk dat over Vlaamse Gemeenschapsbevoegdheden Vlaamse Brusselaars niet zullen kunnen beslissen.

De heer E. Van Rompuy : Speelt u hier een spelletje ?

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, mijn ervaring met collega Van Rompuy is dat hij ons ervan beschuldigt een spelletje te spelen, telkens hij inhoudelijk geen antwoord kan geven.

Ons tweede punt van ongerustheid betreft de financieringsregeling. Vanmorgen hebben wij gelezen, onder meer in De Morgen, dat men plannen heeft voor een systeem waarmee men eigenlijk een bonus, een premie geeft aan die Gemeenschap die een taks oplegt. Wij weten allemaal dat het hier om de Franstalige Gemeenschap gaat. De Franstalige Gemeenschap kan dus een taks opleggen, wordt daartoe door de nationale overheid zelfs gestimuleerd, omdat zij zagezegd een eigen inspanning levert. Ik vermoed dat die premie ook bestaat om de Vlaamse Gemeenschap ertoe aan te zetten samen met de Franse Gemeenschap een gelijkaardige taks in te voeren om daarmee het probleem van Brussel gedeeltelijk op te lossen. Dit betekent dat wij groeien naar een situatie waarin degene die belasting oplegt daartoe door de nationale overheid nog eens wordt gestimuleerd. Degene die aan de subsidiepot voor de Vlaamse Brusselaars zitten, de Grijsen, Anciaux's en Chaberts, zullen tevreden zijn dat er veel geld voorhanden is. De Vlaamse Brusselaars zelf zullen echter twee keer moeten betalen : enerzijds voor de extra taks die zij als Brusselaars moeten betalen, anderzijds voor de extra uitgave die de nationale overheid doet om het opleggen van belastingen te stimuleren. Dit is ongelooflijk, maar dit is ook wat ik lees. Ik hoop dat men dit kan weerleggen, maar op deze wijze wordt deze hele operatie, naast de eco-taks, een belastingsoperatie waarvan vooral de Vlaamse Brusselaars het slachtoffer worden.

Een derde punt van ongerustheid is dat het tot deze morgen rond de transferten in de sociale zekerheid bijzonder stil is geweest en dat die bij mijn weten zelfs niet aan bod zijn gekomen. *(Ontkennend gebaar van de heer Sauwens)*

Vanochtend heb ik in de krant gelezen dat de Volksunie dit probleem wel ter sprake zou hebben gebracht en dat dit tot een incident tussen de heren Anciaux en Schiltz heeft geleid. Minister Sauwens zal dat hopelijk straks weerleggen.

Wij steunen alleszins de heer Anciaux als hij het dossier van de federalisering van bepaalde aspecten van de sociale zekerheid ter sprake brengt. In werkgroep 4 hebben wij dat reeds gedaan en wij zijn er op zware weerstand gestoten. Wij zijn er pas in geslaagd dat punt op de dagorde te zetten doordat alle Vlaamse partijen ons hierbij hebben gesteund en dat samen met ons hebben geëist. Het debat dat wij daarna hebben verkregen was zeer goed, wat bewijst dat de discussie daarover inderdaad mogelijk is als onze Ministers en de deelnemers aan de dialoog dat echt willen. Dan kan een aanzet worden gegeven om de scheefftrekkingen in de sociale zekerheid weg te werken. Wat mij echter ongerust maakt is dat de heer Anciaux ter zake alleen staat en dat zelfs zijn partijgenoot, de heer Schiltz, die de dialoog leidt, hem hierin niet volgt.

Ik zeg hier formeel : als er een overeenkomst wordt bereikt waarbij wij de sleutel van het geheel, de financiering via het kijk- en luistergeld, uit handen geven, dan zullen wij nooit nog een kans krijgen om op een wettelijke wijze, in samenwerking met de Franstaligen, de scheefftrekking in de sociale zekerheid weg te werken. Bij de bespreking van de programmawet heb ik hierover een debat gevoerd met Minister Moureaux. In het nationaal regeerakkoord werd immers beloofd dat de niet objectief te verantwoorden onevenwichten zouden worden weggewerkt. Wie dat debat heeft bijgewoond, heeft vastgesteld dat er op nationaal vlak geen enkele maatregel wordt genomen of zal worden genomen om dat uit te voeren.

De enige manier om de scheefftrekking weg te werken is dat een aantal pakketten van de sociale zekerheid, zoals de kinderbijslag en de gezondheidszorg, worden geregionaliseerd. Wij hebben zelf reeds een dergelijk pakket met een impact van 50 miljard

Denys

ingediend. Wij hebben ons altijd voorstander getoond van een open solidariteit zoals er in Duitsland met het Finanz-Ausleihe System bestaat. Als men echter hier vandaag de sleutel in de financiering van de Gemeenschappen, namelijk het kijk- en luistergeld afgeeft, zonder dat er in dit dossier een doorbraak is geforceerd, dan zullen wij ter zake nooit resultaten bereiken. De Franstaligen zullen immers de rest natuurlijk onder de mantel van de nationale solidariteit willen houden, want zij halen daar veel meer uit dan de Vlamingen.

Mijnheer de Voorzitter, daarmee heb ik onze drie punten van ongerustheid geformuleerd. Ik hoop dat de Minister ze alle drie kan wegnemen.

Minister J. Sauwens (op de tribune) : Mijnheer Annemans, ik hoop dat ik u niet al te erg ontgoochel. Uw interpellatie wordt in feite een dag te vroeg gehouden.

U versprak zich even toen u het had over regeringsonderhandelingen. Het zijn geen regeringsonderhandelingen ; het zijn gesprekken van gemeenschap tot gemeenschap. Alleen al het feit dat drie van de zeven partners die rond de tafel zitten in het federaal Parlement deel uitmaken van de oppositie, wijst erop dat het geen regeringsonderhandelingen zijn.

Het pleit voor de ernst waarmee de gesprekken worden gevoerd dat er de voorbije weken geen georganiseerde lekken zijn geweest.

Wij hebben de verschillende aspecten ook in de Vlaamse Raad de voorbije weken en maanden uitvoerig besproken op basis van het Vlaams regeerakkoord. U weet dat dit langdurig is voorbereid in het Ministerieel Comité voor Staatshervorming in de Vlaamse Regering en dat ik als Minister van Staatshervorming dagelijks contact heb en mede de secretariaatsfunctie van de dialoog waarneem.

De Minister-president, de Vice-Voorzitter en ikzelf maken deel uit van de Vlaamse afvaardiging in de dialoog. De Minister-president en ik-

zelf wonen bijna dagelijks de gesprekken bij. Dit wijst toch op een heel rechtstreekse betrokkenheid op basis van ernstig voorbereide dossiers van het Vlaams Parlement en van de Vlaamse Regering.

Met de meeste klem bevestig ik dat het Vlaamse tienpuntenprogramma, ook in de eindfase van de dialoog nog altijd de basis blijft van de besprekingen. Meer nog, een aantal elementen die niet expliciet in dit Vlaamse tienpuntenprogramma zijn opgenomen, worden intussen wel mede besproken zonder dat er een akkoord is. U weet dat er pas een akkoord zal zijn op het ogenblik dat er over alle aspecten een akkoord is. Ik denk onder meer aan de verdere overheveling van bevoegdheden inzake milieu en strafrecht.

Ik meen dat de heer Van Rompuy gelijk heeft.

Mijnheer Annemans, u versprak zich en was even eerlijk. U had niet gedacht dat de dialoog zo ver zou gaan. U hebt in het begin van uw uiteenzetting duidelijk gezegd dat u niet had gedacht dat het zelfs met betrekking tot het verdragsrecht en de verdeling van de Eurozetels tot een akkoord zou komen.

Het kan de oppositie in de Vlaamse Raad merkwaardig lijken, maar het is belangrijk dat het Vlaams Front nog altijd stand houdt op basis van dat tienpuntenprogramma. Ik herhaal dat dit heel duidelijk inhoudt : de absolute toepassing van het territorialiteitsprincipe.

Wat de dialoog zelf betreft, verwijs ik naar de herhaalde schorsingen en opschortingen van de vergaderingen toen de Gemeenschappen zich zijn gaan beraden. Ik verwijs ook naar het incident van gisterochtend, dat heeft geleid tot de opschorting van een hele dag omdat de Franstaligen zich wensten te beraden. Vandaag wordt er opnieuw vergaderd sinds 10 uur om na te gaan of een akkoord mogelijk is.

Ik verheel niet, en heb dat nooit gedaan, dat deze dialoog vanuit Vlaams oogpunt niet per se hoeft te slagen. Wij zullen geen toegevingen doen om

de dialoog te doen slagen. De kans op mislukken is dus ook heel groot.

Belangrijk is — en daarvoor hebt u vanuit uw invalshoek ook duidelijk gepleit — dat het Vlaams Front en de Vlaamse afspraken van het Vlaams regeerakkoord behouden blijven. Dat betekent inderdaad dat er een heel grote kans is op mislukken.

De stellingen zijn bekend want ze zijn uitdrukkelijk door de diverse fracties in het debat over het Vlaams regeerakkoord en in opeenvolgende interpellaties gedurende de voorbije maanden bekendgemaakt. Ik wens dan ook niet ten gronde in te gaan op een aantal elementen van het dossier. Sommige werden vaak uit hun verband gerukt en zelfs wandelgangsgesprekken werden soms als ernstige elementen in het debat gebracht.

Dit debat kan hier worden gevoerd op het ogenblik dat er een globaal akkoord is. De Vlaamse Raad zal dan de Vlaamse Regering ter verantwoording kunnen roepen in verband met de stellingen die werden ingenomen.

De Voorzitter : De heer Van Houthem heeft het woord.

De heer J. Van Houthem : Mijnheer de Minister, op 2 april 1992 heeft u hier naar aanleiding van het feit dat wij op de gemeenschapsdialoog niet zouden worden uitgenodigd het volgende gezegd : Op elk moment kan de Vlaamse Regering op basis van het regeerakkoord door de Raad ter verantwoording worden geroepen over de stand van zaken en het verloop van de communautaire dialoog onder meer via het recht op interpellatie. Uit het antwoord dat u ons hier geeft blijkt dat niet het geval te zijn en krijgen wij geen informatie.

In het document Schiltz-Deprez staat in verband met de rechtstreekse verkiezing van de Raden dat deze zou gebeuren op basis van gewestelijke indeling. Indien dat het geval is dan wordt daardoor bevestigd dat er drie gewesten zijn. In dat document wordt ook vermeld dat een aantal Vlamingen uit de Brusselse Gewestraad zou-

Van Hauthem

den worden gecoöpteerd in het Vlaamse Parlement.

Mijnheer Van Rompuy, dat staat in het document Schiltz-Deprez. Het zijn geen echo's van gesprekken in de wandelgangen. Indien die geruchten juist zijn dan stopt de verkiezing van het Vlaams parlement aan de grenzen van Brussel en dan kunnen de Brusselse Vlamingen zich zelfs niet meer verkiesbaar stellen, laat staan kiezen voor hun Vlaams Parlement.

Minister J. Sauwens : De tweeledigheid die wij hebben bepleit zal zeer duidelijk aanwezig zijn. Uit de voorstellen die momenteel voorliggen in verband met de samenstelling van de Senaat blijkt dat het een Senaat van de twee gemeenschappen zal zijn. De vertegenwoordiging van Brussel lijkt iets ingewikkelder te zijn omdat wij een waarborg van de vertegenwoordiging van de Vlaamse Brusselaars eisen. Het is voorbarig om ook op dat punt op het uiteindelijke akkoord voor te lopen.

Mijnheer de Voorzitter, wij kunnen in de loop van de volgende weken op dat probleem dieper ingaan op basis van de teksten die tot stand zullen komen alhoewel ik enig voorbehoud maak in dat verband. Enkele partijen hebben vanuit de Vlaamse Raad een constructieve houding aangenomen op basis van een tienpuntenprogramma waaraan zij enkele punten hebben toegevoegd. Dit geheel bevindt zich momenteel in de eindfase van de bespreking. Het zal ons volk meer eenvoudige structuren, een grotere autonomie en meer democratische doorzichtigheid geven. De Vlamingen moeten het debat met de zelfzekerheid die uit het Vlaams regeerakkoord is gebleken voeren. Wij mogen ons niet tot nervositeit laten verleiden of ons onder tijdsdruk laten zetten.

De Voorzitter : De heer Annemans heeft het woord.

De heer G. Annemans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, Minister Sauwens heeft hier bevestigd wat ik al vermoedde, namelijk dat ook hij

niet zal antwoorden op vragen van de niet-deelnemers aan de dialoog uit de Vlaamse Raad over de inhoud van de dialoog.

Minister Sauwens, in de dialoog gaat het wel om regeringsonderhandelingen. Men kan wel zeggen dat het gaat om een dialoog van gemeenschap tot gemeenschap, maar alle ingrediënten voor regeringsonderhandelingen zijn er. Ik heb er zoëven al een paar opgenoemd, en uzelf hebt er een bijgevoegd, namelijk dat men over de dialoog niets moet vragen, dat men wel zal zien, dat men moet wachten op de teksten, wachten tot er een globaal akkoord is. Moeten wij soms wachten tot het te laat is ?

Wanneer de onderhandelingen over de staatsvorming waren afgerond of wanneer de regeringsonderhandelingen waren beëindigd heeft het Parlement immers nooit iets gewijzigd aan die zaken. Hier zoekt men geen dialoog van gemeenschap tot gemeenschap, zelfs geen dialoog in Vlaanderen zelf. Daartoe hebben wij hier vijfmaal de gelegenheid geboden door middel van een interpellatie, en vijf keer hebben wij te horen gekregen dat wij maar moesten wachten tot het allemaal voorbij was. In alle betekenissen van het woord gaat het hier om regeringsonderhandelingen. Men kan natuurlijk op woorden spelen en zeggen dat de Volksunie tot de oppositie behoort, wat eigenlijk niet meer het geval is, ook niet in de Kamer. Hetzelfde geldt voor AGA-LEV. Zelfs als we dat verbalistisch spel spelen en zeggen dat het oppositiepartijen zijn, dan gaat het nog steeds om regeringsonderhandelingen omdat die moeten leiden tot een tweederde meerderheid. Als die er niet komt heeft dat onmiddellijk tot gevolg dat de regering Dehaene geen meerderheid meer heeft.

Mijnheer de Minister, u hebt niet gezegd hoe het zit met de coöptatie. U hebt zichzelf niet laten verleiden tot een uitspraak over wat u vanmiddag zult doen bij de stemming over de motie Van Hauthem. U hebt zelfs niet gezegd wat er staat in het document : dialoog van gemeenschap tot gemeenschap, voorstel van de voorzitter, bladzijde drie. Het enige voor-

behoud dat ik kan maken is dat de heer Verhofstadt dit document helemaal zou hebben verzonnen, maar dat lijkt mij vergezocht. Ik citeer.

De Raden zouden rechtstreeks worden gekozen door de Vlaamse en de Waalse gemeenschap. De Vlaamse Raad en de Franse gemeenschapsraad zouden voorts worden aangevuld met de Nederlandstalige en Franstalige leden van de Brusselse Raad. Daarin zetelen de Vlamingen alleen op basis van gewestbevoegdheden. Bijgevolg kunnen de Vlamingen in Brussel niet stemmen voor hun specifieke vertegenwoordiging in de Vlaamse Raad. In de Vlaamse Raad kunnen dus geen Brusselaars zetelen die volledig bevoegd zijn voor gemeenschapsmateries. In tegenstelling tot wat de Minister hier zoëven heeft gezegd is dit een verworven zaak, tenzij in de dialoog iets helemaal anders gebeurt dan er vorige week werd aangenomen volgens de nota van de voorzitters.

Over die zaken kan men niet duidelijk zijn, en men wil het ook niet, want als er ook maar een woord wordt gezegd zou kunnen gebeuren wat hier letterlijk werd aangekondigd, namelijk dat een mislukking nog niet is uitgesloten. Als het resultaat van de dialoog is wat wij in de wandelgangen hebben gehoord en wat wij in de pers hebben gelezen, en zelfs in het document van de voorzitters van de dialoog, zou ik in het belang van Vlaanderen niets anders wensen dan dat de dialoog zo snel mogelijk en zo grondig mogelijk mislukt, inclusief de val van de regering Dehaene. Voor Vlaanderen is dat essentieel. *(Applaus bij het VB)*

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, in tegenstelling met de vorige spreker zijn wij geen voorstander van een mislukking van de dialoog. Wij willen wel dat er een resultaat komt waarin wij als Vlamingen terugvinden wat wij hebben afgesproken met de Volksunie, en dat is iets anders dan het tienpuntenprogramma.

Mijnheer de Minister, ik heb drie

Denys

concrete vragen gesteld. Ik kan begrijpen dat u op twee ervan vandaag geen antwoord wilt geven, namelijk over de betekenis van de coöptatie en over de financiering. Mijn derde vraag houdt echter geen verband met de resultaten van de dialoog, maar wel met de situatie. Heeft de Volksunie of een andere partij het dossier van de regionalisering van de sociale zekerheid ter tafel gebracht op de dialoog ?

De Voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister J. Sauwens : Ik heb gezegd dat het tienpuntenprogramma ook vandaag nog, in de ultieme fase van de besprekingen van de dialoog, ter tafel ligt en de basis is van de besprekingen, samen met een aantal andere elementen die door andere partners zijn aangedragen. U weet dat de afbouw van de financiële transfers in de sociale zekerheid één van de elementen van het tienpunten programma is.

De heer A. Denys : U weet zeer

goed dat er een verschil is tussen wat het nationaal regeerakkoord zegt en wat vervat is in het Vlaams regeerakkoord.

Minister J. Sauwens : Ik heb het over het Vlaams regeerakkoord.

De heer A. Denys : De afbouw van de transfers moet worden geregeld door nationale maatregelen. Betekent zulks dat de gedeeltelijke regionalisering van de sociale zekerheid op de agenda staat van de dialoog ?

Minister J. Sauwens : Ik houd het bij wat ik zoëven heb gezegd. Het tienpunten programma is op dat vlak duidelijk genoeg.

Motie van aanbeveling

De Voorzitter : Door de heer Annemans werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie van aanbeveling aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

De Raad zal zich daarover tijdens

een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen deze namiddag om 14.15 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

— *De vergadering wordt gesloten om 13.13 uur.*
